

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пословни број: **К.В. 3/2006**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од **09.06.2008.** године

НАСТАВЉЕНО 09.06.2008. ГОДИНЕ
СА ПОЧЕТКОМ У 09:45 САТИ

Председник већа КОНСТАТУЈЕ да је веће у неизмењеном саставу.

Да су присутни:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,**
- **Оптужени Поповић и Стојановић и**
- **Њихов бранилац адв. Варја Банић.**

Одсутни су:

- **Пуномоћници оштећених адв. Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић, те**
- **Бранилац оптужених адв. Божо Прелевић.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми колега замениче имамо све процесне претпоставке да наставимо са главним претресом под условом да су нам сведоци дошли. Обавештен сам да су дошли изузев једног. Позовите све сведоке.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ДА СЕ ГЛАВНИ ПРЕТРЕС НАСТАВИ

ДА СЕ НАСТАВИ ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Госпођо Љиљана Зејкесковић. Ви ћете нам помоћи мало, нисам сигуран да имам добро написано Ваше презиме нити пак да га добро изговарам, па ћете нам у том смислу.

Дакле, Зајкесковић Љиљана, Филићановић Мићо, Адамовић Србислав, Јовановић Саша није дошао, је ли тако и Дошовић Драгољуб, Радољуб. Имамо овакву информацију да сте Драгољуб, добро Радољуб, а дакле ово је Зајкесковић.

Није приступио сведок Јовановић Саша за кога је достава позива уредно исказана, али је овај сведок писмом – изјавом која је запримљена у суду дана данашњег обавестио суд да није у могућности да присуствује претресу јер се «налази на годишњем одмору до 20. јула због реновирања стамбеног простора, припреме заказаног венчања и одласка на медени месец».

Овакво оправдање у својој каријери још нисам видео. Добро, нек је човеку са срећом, доћи ће он поново у септембру.

Председник већа сведоке Зајкесковић Љиљану, Филићановић Мића, Адамовић Србислава и Дошовић Радољуба упозори на дужност казивања истине, те на последице давања лажног исказа, а потом сведоке Филићановића, Адамовића и Дошовића упути у засебну историју.

Дакле, ово што ћу вам сад рећи слушајте сво четворо. Саслушаћемо вас као сведоке, дужни сте казивати истину, за давање лажног исказа се кривично одговара, нисте у обавези да одговорите на питање чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Дакле, на та питања нисте у обавези одговарати, односно одговорити. Све чега се сећате дужни сте да нам пренесете, ништа не смете прећутати. Касније ћете, кад уђете у судницу да сведочите дати, положити и заклетву за сведока. Но отом-потом.

Дакле, ја ћу замолити господина Дошовића, Филићановића и Адамовића да дами дају предност и да прво чујемо госпођу Зајкесковић. Хвала лепо.

Изволите госпођо Зајкесковић.

Сведок ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Веселин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веселин Зајкесковић или?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не, Веселин Звонкејевић, ово ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веселин?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Жункејевић отац да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођена?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: 1959. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођена 1959. године. Где у?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: У Злоту поред Бора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Селу Злот, општина Бор где је и настањена, је ли тако?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању госпођо Љиљана?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Помоћни радник, помоћни кувар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помоћни радник кухињи?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где радите?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: У ресторану у Бору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који ресторан?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: СУП-ов ресторан Бор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У СУП-у у Бору? Да ли познајете ову двојицу људи овде на клупи? Ево погледајте их па нам реците да ли их познајете?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Познајем првог што седи Милош, не знам презиме, ја га знам као Милош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али нисте, претпостављам да нисте ни у сродству ни у завади?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А другог не знате?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не, другог господина не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам што говори име Поповић, презиме Поповић, Поповић Сретен?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Надимак «Поп»?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Верујте ми не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Несродна, није у завади, па заклетва читањем законског текста заклетве за сведока исказује:

Госпођо Љиљана, прочитајте гласно текст заклетве, налази се ту на пулту испред Вас, заклетва за сведоке.

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Кажете познајете Милоша. Откуд га знате, од када га знате? Причајте нам о томе?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не знам тачно од кад али мислим да је то било 2000. године и неке на овамо кад сам ишла на терен у Петрово Село, он је био радник. Шта је радио не знам, само је долазио код нас у кухињу, проверавао да ли има довољно воде коју ми користимо и тако да од тамо га и познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате довољно воде?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Да ли пумпе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли раде?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Да, да ли има јак притисак, да ли нам стиже та вода и то, али које године сам се први пут сусрела са Милошем не могу да се сетим, то је било 2000. и неке године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми Ви сте из Бора?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када радите у ресторану друштвене исхране или исхране у Бору, у ресторану?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Десетак година ми је сад, 10 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: У марту 10 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад у марту 10 година? Дакле, од марта 1998. године?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, 1999. година ће код нас бити јако добро упамћена по бомбардовању Србије. Сећате се тога?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тада сте претпостављам радили у том ресторану?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Да, у Бору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте први пут отишли, рекосте да сте били у Петровом Селу?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте први пут отишли, по Вама, тамо у тај камп?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Ја године не могу да се сетим које је било верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да пођемо од овога. 1998. године сте се запослили. Да ли сте те године били?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Нисам те године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1999. године је било бомбардовање. Да и сте те године били?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не знам. Ако су били ти терени 1999. године не могу да се сетим, то је ипак период, то је година која је оставила на све трауме тако да не могу да се сетим да ли сам била те године, а немам евиденцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер знате имамо оно 3 месеца бомбардовање и сад би нас занимало да ли сте били одмах после бомбардовања, да ли сте тог лета били горе у Петровом Селу или не?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Ако негде пише да сам била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо нашли да пише, али ево заменик тужиоца тврди, односно имају неке информације да сте били?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не могу да се сетим, могуће да сам била, али не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али у папирима са којима ми располажемо нема Вас. Да ли познајете Стојановић Боривоја, Боро Стојановић, Боривоје? Он би требао да је радио као неки шеф.

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: То је из Ниша. Да, у том периоду је био шеф свих ресторана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Божиновић Мирољуб и он је пословођа у Зајечару.

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Био пословођа у Зајечару, Мирољуб да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда Стојиљковић Зоран, не знате ко је?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Надимак да ли има неки?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Младеновић Снежана? Николић Данијела?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Николић Данијела је из Бора, она је радила са мном и њу познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је она са вама била у Петровом Селу?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Нисмо заједно биле у истом периоду. Кад је она била на терену ја сам била у Бору, кад је она у Бору ја на терен тако да нисмо заједно биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте, вас две сте у Бору?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Да, радимо заједно у Бору, али нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овако да скратимо, на неки начин да скратимо причу. Да ли сте са Данијелом икад били заједно у Перовом Селу?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не. Можете да видите у евиденцију, са Данијелом не. Није нам се погодио јер је увек неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам Вас, Ви сте из истог ОУП-а и сад има резона да вас не повлаче обе него да идете на неку смену, да би овамо могли да се раде послови у матичном ресторану.

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Заједно нисмо на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате због чега се суди овој двојици људи овде?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не, јер ја сам се баш изненадила кад сам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули на било који начин што Вас ми зовемо данас овде, што су ови људи на суду?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Па мало ме изненадило, мало и уплашило кад сам добила позив јер нисам знала поводом чега ме зовете. Име и презиме што је стајало на позиву мени је било непознато, тако да верујте ми не знам о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли у више наврата били у Петровом Селу?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: У више наврата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У више наврата?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте рецимо, да ли можете то рећи кад сте били последњи пут?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Последњи пут 2006. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 2006. године?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: А могуће да и 2007., мислим да сам и седме била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прошле године?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Да, била сам 2007., била сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не знате за шта се суди овој двојници? Да ли сте Ви чули да се тамо у близини тог кампа да су пронађене неке масовне гробнице?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: На телевизији да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Чула сам на телевизији, али нисам никог повезала, ниједно име ме није интересовало ко је помињао и то само за неке гробнице су помињали по телевизији, то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у неком од тих наврата кад сте Ви били у Петровом Селу, морамо Вас и то питати, да ли је било цивила који су тамо затворени, притворени?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Прво цивиле нисам уопште видела, ја сам видела људе у униформи, а цивиле нисам видела. Једино смо ми били цивили у белим мантилима, а ови други су у униформи људи били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, не знате да је било неких људи који су тамо затворени?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тројице Албанаца да су тамо држани затворени у некој просторији?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: С обзиром да је тужилаштво позвало сведокињу на основу неких информација које имамо о сведоку, а информације сам добио од радника МУП-а Републике Србије, Одељења за ратне злочине. Ја бих хтео само да питам

сведока да ли је пре овога доласка у суд разговарала са инспекторима СУП-а и с ким је разговарала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли разумели питање?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Да ли сте пре него што сте дошли данас у суд, дакле, претходних дана, претходних месеци, да ли су радници из полиције, из Београда, из неке управе разговарали са Вама, обављали са Вама неки разговор?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Долазили су двојица из МУП-а, из СУП-а, дала сам неку изјаву коју исто нисам, не да нисам разумела, него то пише тамо шта сам људима исто рекла. Они су ме питали кад, који период, који ја не памтим, двојица да ли из МУП-а, да ли из СУП-а не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли Вас они питали везано за Петрово Село везано за те људе који су затворени?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Они су више, они ме питали шта сам радила, које сам послове обављала, где сам се кретала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте ово што сада причате овде, то исто рекли њима?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Они ми нису постављали таква питања. Они су ме питали где смо се купали, шта сам радила, где сам избацивала ђубре, можете да проверите код њих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су Вас питали за смену?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: За?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За смену кад сте први пут ишли у току 1999. године?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Ако је то та смена кад сам са Србом ишла, са Адамовићем, онда је то мој први терен, али ја не знам које године и не могу да се сетим који је то датум, то је било пре 9 година. После тога сам ишла не знам колико пута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, када сте били тад први пут са Адамовић Србиславом да ли се сећате где су вам спаваонице биле?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Ту у тој школи одмах поред кухиње имали смо собу за жене где смо ми спавале.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате где сте ђубре избацивали?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Испред врата у црне џакове у колицима, била су нека колица па је то неко избацивао. Ми смо ђубре испред врата избацивали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли тамо где је кухиња да ли тамо има некакав паркинг за возила и да ли су возила ту нека била паркирана?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Има испред те зграде има возила, има паркинг, игралиште како га већ зову не знам, терен шта ли је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате где вам је тада био магацин за храну?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Ту у згради где је кухиња одмах има неколико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У склопу те зграде?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: У склопу те зграде, да, да и дан-данас је ту и откад сам први терен ишла све је ту било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате неких других објеката у самом кампу у Петровом Селу осим кухиње и ваше спаваонице и евентуално магацина у саставу кухиње?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Школа где смо ми радили овамо те њихове спаваоне, а то је мало удаљеније од те школе и WC, купатило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате да ли је било неког недовршеног објекта?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Како мислите недовршеног објекта?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да постоји само нека плоча?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тј. започета да се прави па није довршено?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није довршено?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Ако је то та плоча која и дан-данас стоји то је као полигон, игралиште, не знам како се то већ зове, то и дан-данас стоји.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли има нешто испод те плоче кад се прође са друге стране?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Мислим да је пољана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли има нека просторија доле?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испод саме плоче да ли има нешто?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не знам, нисам одлазила, јер ми смо толико посла имали да ван зграде не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта рекосте с ким сте Ви били тада кад сте били?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Ја се сећам само Србе мог колеге зато што заједно радимо у Бору, знам да смо заједно отишли, заједно смо се вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адамовић Србислав?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Села Метовница?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он исто ради шта?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Исто у Бору у ресторану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ресторану? Шта он ради, кувар?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Мислим да је трговац, али у ресторану сви радимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као трговац шта ради у ресторану?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Он је конобар, трговац, то ћете њега да питате, углавном сви радимо у ресторану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ради са Вама, то је Ваш колега са посла, Ви сте помоћни радник у кухињи, па Вас питам шта је он?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Тренутно је трговац на линији, даје храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Издаје храну? И он је тада био са Вама у кампу?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Заједно смо ишли да, ако је тај мој први терен нас двоје смо заједно ишли, заједно смо се вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би био Ваш први терен, само што не знате кад је тај терен био?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Верујте ми не знам које године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А Јовановић Саша да ли знате ко је Јовановић Саша?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Да ли има неки надимак, нешто?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из Врања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Врања?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате Филићановић?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Мало пре кад сам га видела ја сам се сетила и размишљам одакле знам човека. Он је био доктор, болничар тамо у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лекар у кампу?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Да. Не само 1999. године него и 2000. и неку годину уназад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каже била је помоћни радник. А шта сте у ствари конкретно радили у кухињи?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Прала судове, чистила поврће, рибала салу где су ручавали, рибала кухињу, значи све што је требало да се ради.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли имали времена да се одморите у току дана?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Мало теже.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало теже? Да ли се сећате да ли сте некад одлазили у спаваону у време док сте радили, да сте прекинули посао па отишли?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Ако има времена у току дана одемо да испружимо ноге да се мало одморимо то можда на пола сата, сат то је све у току рада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, заменик Вас пита нешто друго, да Вас је неко натерао да прекинете посао и да одете у спаваону да се одморите?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не, нико није могао да нас натера јер ми посао знамо, ако га ми завршимо повучемо се да се одморимо, нико није улазио да нас натера да идемо негде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам још само ово. У време док сте Ви то први пут били са Адамовићем, да ли је неко долазио да буде гост у том кампу, да обиђе камп ван људи који су у кампу, кад дође са стране?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не, ја нисам приметила, нама се нису у кухињи јавили, не ја нисам видела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате неког хеликоптера, да је неко дошао?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не, то су ме и Ваше колеге пре тога питали, не ја нисам видела хеликоптер.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам значи нешто име Горан Радосављевић-Гури?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Са телевизије сам чула.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био у кампу?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Ја га нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете човека?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Лично не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете чули сте с телевизије?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Чула сам са телевизије кад је оно било, нон-стоп су га приказивали, али ја лично њега никад нити сам упознала нити сам видела. Ми смо у кухињи, нису долазили људи, долазили су само да једу ту ту у салу, у кухињи. Кажем, једино је Милош долазио да пита за воду да ли има притисак воде и то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад је долазио то за воду шта је Милош у то време радио тамо у кампу?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не знам верујте ми. Ја знам само да је он био задужен за воду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли била нека деца у кампу кад су били гости?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А нешто ван кампа, ван група да ли је било нешто?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Па ван круга ту је пут, можда су и пролазили камиони.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, да су мало нешто боравили па долазили?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не, док сам ја била на терен не, ево ни сад кад сам задњи пут ишла ниједно дете где сме да уђе ту. Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Кажите ми колико су биле удаљене те бараке, спаваонице од кухиње, од простора где се кува?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Па ја сад не могу да Вам кажем, отприлике нека буде 100 метара али немам ја процену.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: А где сте ви спавали, особље?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Ми смо спавале у тој школи, одмах до кухиње је била просторија, соба где смо ми спавали.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: А где су се налазиле канцеларије људи који су имали потребу да раде било да су везани за полазнике курса или неке друге?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Они су имали ту њихову бараку. Да ли је тамо била канцеларија, да ли су само спаваоне, ја тамо нисам улазила.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Да ли је некад неко долазио било од запослених или од полазника курса код вас у кухињу да тражи да понесе храну, не храну – млеко, кафу или да тражи да му се донесе у бараку млеко, кафа, сокови, сендвичи?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не. Ми смо кували кафу, а ту кафу смо стављали на послужавник и долазио је униформисани човек, војник шта ли је већ, однео кафу 10, 15 колико је већ кафа требало и враћали нам платое. Ја нисам одлазила тамо нити је неко тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас бранилац да су долазили да узимају храну, млеко, сокове, неки ланч пакет?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Ланч пакете кад се пакзује, пакује се за целу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не за све, него овако неколико ланч пакета мањих количина?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не. Нама то није одобрено, зна се у току дана доручак, ручак, вечера, толико број толико obroка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мимо тога нико ништа?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Да ли сте Ви док сте боравили тамо некада чули евентуално да се говори да је била и кћерка Радосављевића-Гурија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кампу?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Чак ниједна жена сем нас који смо ту радили нити сам видела неку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кћерка, девојчица?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дете?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Нисам видела, нити сам чула верујте.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Да ли сте чули, ајде да кажемо за Легију по надимку?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Исто сам са телевизије чула и за Легију и за све то.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Да ли је долазио, да ли сте чули да је био тамо у време кад сте Ви?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не. Па знате шта и да су долазили ти људи, они нису дошли код нас у кухињу да се представе еј ми смо ти и ти, нити нас интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ту је пуно људи у кампу, ту је ваш шеф неки и тако даље, па да ли се сад међу вама прича е био тај и тај, био тај, замисли молим те дошао је не знам ни ја ко министар са хеликоптером, разумете у том смислу?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људски је да људи међусобом причају о таквим стварима. Ето то питам Вас само.

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Разумем. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У циљу подсећања? Добро.

Даљих питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

Тражите ли трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Па мене и колегу је возио један човек колима. Е сад како то иде не разумем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево можемо досудити путне трошкове у висини аутобуске карте.

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Како Ви одлучите, то је Ваше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не ако не тражите нећу Вам ја то досудити, ако не тражите. Ако тражите онда.

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: Тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, 720,00 динара према нашим подацима – 720,00 динара је повратна карта Бор-Београд и назад.

СВЕДОК ЉИЉАНА ЗАЈКЕСКОВИЋ: У реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок тражи путне трошкове, те му се исти у износу од 720,00 динара и ДОСУЂУЈУ привремено на терет буџетских средстава суда.

Хвала лепо госпођо Љиљана можете ићи.

Позваћемо сад овога Адамовића да бисте могли заједно да се вратите.

Сведок СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адамовић Србислав?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Да, изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца је?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Божидар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Божидар? Које године сте рођени Србиславе?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: 05.01.1958. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Метовница код Бора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту и живите, је ли тако, ту сте и настањени?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Конобар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Конобар? Радите?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: У ресторану у СУП-у Бор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ресторан исхране у СУП-у у Бору, је ли тако?

Упозорен, опоменут, те заклет читањем законског текста заклетве за сведока исказује.

Господине Адамовићу, прочитајте гласно текст заклетве за сведока ту на пулту испред Вас се налази.

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Господине Адамовићу, од када радите у СУП-у у Бору?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: У СУП-у радим од 12. маја 1998. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 18. маја 1998. године? Пре тога сте радили где?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: У Друштвеном стандарду РТБ Бор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, искусан конобар, је ли? Да ли сте радили кад у оном кампу горе у Петровом Селу код Кладова?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Радио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте били први пут по Вашем сећању, кад сте први пут отишли у тај камп?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па ту за после рата тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После бомбардовања?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте почели да радите 1998, бомбардовање је било 1999. године, престало је негде око 10, 11, 12. јуна 1999., го су неспорне чињенице. Е сад, кад бисте Ви били први пут у том кампу?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па ја тачно, то може да се види тачно кад смо ми били по, датум да вас не слажем и година која, јер био је план у полицији кад смо отишли примали смо дневнице и на конту тога види се датум који смо ми били, не могу да се сетим баш тачно, било је сад више пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И били сте после тога више пута?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: И после тога и више пута и тако, не могу баш да се сетим тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете ову двојицу оптужених овде, погледајте ове људе?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Знам Милоша, знам Попа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Милош, а ко је овај други?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Поп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поповић? Знате их обадвојицу? Кад и где сте их упознали?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па видео сам их горе, видео сам их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте их упознали?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па ја право да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или где сте их упознали?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Припадници су, много их је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте их упознали?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па упознао сам их први пут у Петрово Село, после смо били у Бујановцу па тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам.

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Радиле смо где је требало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кад сте први пут отишли горе у тај камп да ли је још неко из Бора ишао са вама из овог ресторана?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Први пут кад је, мени се чини да је баш Љиља била са мном из Бора, Зајкесковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте остали тада кад сте то отишли, колико сте остали?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па ја да Вам кажем то ишло се и на 20 и на месец дана, да Вас не лажем, не знам тачно колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Николић Данијела?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Знам из Бора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Бора исто ради?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и она била тада са вама?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте сигурни у то?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па сигуран сам јер сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одречно не?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Данијела није била, Љиља је само била из Бора, Саша из Врања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саша из Врања?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Беше једна исто колегиница из Лесковца, из Ниша - Миљан, мени се чини од возача јер смо ми са свих страна – Јагодина, Параћин, комплетирани да би завршили посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас је било радника?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па право да вам кажем не знам, неки пут смо били по 10, неки пут и по 6, неки пут зависи од састава јединице. Ако има припадника 50 ми смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Стојановић Боривоје?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Стојановић Боривоје, колега из Ниша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За шта је он био?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Он је био пословођа ресторана у Нишу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А горе у кампу? Да ли је био у кампу и ако јесте шта је био?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па Бора је тад водио фактички Бор, Зајечар, Јагодину и Лесковац и Пирот, као био је вршио је ту дужност као шефа тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свих тих ресторана?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Свих ресторана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Стојановић Предраг, Божиновић Мирољуб, да ли знате?
СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Педа је магационер, исто тако били смо заједно. Мирољуб Божиновић из Зајечара покојни он је умро пре тако 5 месеци, био је пословођа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците нам то кад сте Ви били горе у кампу, тада први пут кад сте били да ли је било неких људи којима тамо не би било места, односно да су неки људи тамо затворени, притворени?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Нисам ја то запазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да сте спремали храну, дакле спремали храну за вас, за ове људе који су у кампу на обуци, за њихове предаваче, инструкторе па и за неке људе који су затворени?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Ми смо спремали храну за ресторан, значи храна се дала на линију, улази се у салу, избаца се храна и то је то, покупљамо после, они сами предају платое, самопослуживање, после ми само очистимо салу и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ланч пакети?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Ланч пакети спремали се кад се иде на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли је било ситуација да спремите ланч пакете?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па било је колико пута, спремало се, зависи како који дан, може и за два дана ланч пакети се спремају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли свако мора да дође за свој ланч пакет или може да дође један да однесе за њих петорицу, десеторицу?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па узима се обично ко је, мислим своје одељење, свој вод, узима за једног, они се расподеле, у почетку је и то било, после смо делили ако је вечера сува делимо уз ручак, дели се ручак и уједно ланч пакет за вечеру неки пут кад се врши чишћење и тако или дан ако је недеља, субота, зависи који је какав, каква јединица има план, то је све од јединице зависило, не од нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате шта хоћу да Вас питам. Ако су горе, а неспорно су горе неки људи, тројице људи Албанаца, америчких држављана, албанског порекла да су горе били затворени и били су у једној просторији испод оне бетонске писте. Сећате се оне бетонске писте?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Знам ту, био сам више пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били досте испод?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Прошли смо доле, после кад је било крај бацили смо смеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте бацали смеће кад кажете доле?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Испод доле касније, у почетку припадници су само бацали, после ми смо бацали смеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то унутар круга или ван круга?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па испод, ван круга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ван жице?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Ван жице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли сте видели да тамо има неких просторија испод те бетонске плоче?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Било је тих просторија и сад су а ја ту ништа нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, тамо су били неки људи и ношена им је храна, па сад нас занима како би то могло да се изведе а да Ви то не знате да се неким људима носи храна у том смислу?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Ја то не знам, чуо сам то из јавног мњења, нити сам видео нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакве приче није било да је неко затворен итд?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Никако, нисмо ми имали прилике за то, ми си водимо наш посао, кухиња, спремање, таман посла ми да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли ко је Горан Радосављевић-Гури?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га знате лично?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па знам био је човек у кампу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био тада тамо?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па баш тад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим на тај Ваш први одлазак, јер рекосте да је то било после рата?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па баш тад ја не знам да ли је баш Горан тад био, углавном био је, био сам више пута, не могу ни да пребројим верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Легија?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па тад у почетку нисам видео, Легију нисам, Горана знам да је био човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније, јер рекосте у почетку да нисте видели?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па не у почетку не, после нисам ни знао ко је, после из новина и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, да ли сте га икада видели у кампу или не?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па дошао је колико пута тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Легија?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Легија, то Вас питам? Ово први пут када сте Ви били тамо у кампу?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Не могу да Вас лажем, јер стварно не знам, не могу да се сетим тих појединости, али то не кријем, оно кажем истину стварно. Горана знам из Бујановца, био сам доле исто радио сам, знам човека овако, служио сам, кували смо и све, радили смо наш посао, угоститељски посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се радило у том кампу? Шта су ти полицајци радили тамо? За шта је тај камп био, по некој Вашој представи?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па тај камп је био за опремање јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па фактички, како да Вам кажем, обуку јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За обуку? Тако је. Да ли је било ситуација да на тој или на тим обукама да неко од тих људи буде рањен, па да га се збрињава, односи у болницу итд.?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви сећате?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Не. Да је рањен тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да је неко рањен тамо, ето изводи се обука итд. и сад је неко рањен?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Не, док сам ја био, кад сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овако, небитно сад како је дошло до тога, али да је неко рањен?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Не, кад сам ја био није било тих ситуација да је неко рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја покушавам да видимо, да пробамо евентуално на тај начин да Вас оријентишемо у времену кад сте Ви тамо били.

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Док сам ја био није било ни рањених ни ништа, свако је радио свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У тој првој Вашој смени, да ли сте имали госте из града или из неког другог места?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Имали смо, значи Бора је био, ја и Љиља колико ја памтим. Зна се мислим кад смо ми, па Ниш, Бора, Педа, Предраг тај што је Стојановић исто. Сад ја не могу да се сетим од возача који су на хлеб возили, не могу да се сетим да ли је тај Биљан што је сад или није, Саша, мени се чини да је из Врања, из Лесковца Марија ваљда тако, девојка, сад је удата. Сад не бих могао да се сетим баш, углавном није било само из Бора. Увек се допуњавало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, али то су све људи, ти људи које сте поменули, те личности су биле укључене у рад у кампу и радиле заједно с вама неке друге послове?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па радили смо сви, тамо се не бира посао ко је шта како.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли је долазио неко ко није радио у кампу са стране, да посети, да види камп као гост да ли сте неком носили пиће?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Кад сам ја био нисмо, нико није дошао са стране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам значи нешто име Ђера?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Ђера је био исто припадник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је имао он неке госте?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Не знам ја као гост, он је био исто припадник, као гост ја не знам да је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је с вама радила једна куварица из Јагодине, да ли се сећате?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па тад ја се не сећам баш да ли је била из Јагодине, мени се чини да није, Ивана је једна била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ивана?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Ивана висока, али да ли је била тад, мислим у том периоду или касније, то се мењало, са свих страна дошло је тако, попунили смо ми дали смо из Бора један, да из Зајечара, зависи ко колико има људства, од тога зависи, колико има припадника, то смо увек попуњавали. Значи, ако имамо 50.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ви сте примали редовну плату и за ово што сте били горе примали сте дневнице, је ли тако?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ивана из Јагодине, да ли је она била куварица или је радила тамо?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Верујте нећу да вас слажем, она је била једном, радила је са мном али да ли је тад или је можда касније, ја то не знам. Знам Ивану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је то тад?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први пут кад сте Ви били после бомбардовања?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Дабоме, мислим на то, али знам да је касније била Ивана, значи Ниш, Рада је била, па не могу да се сетим баш свих тих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како изгледа та Ивана?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Црномањаста, крупна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало пре рекосте висока? То црномањаста и висока?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па добро висока, крупна, црномањаста, не знам сад да ли је, тако изгледа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Висока?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Висока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црне пути?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Пунија, црна, крупнија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Сад не знам да ли је удата, да ли није.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Кажите ми да ли је постојала нека забрана да се крећете у оквиру круга, да идете у оквиру жице било где? Да ли сте могли да се крећете?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па нисмо ни могли, а нисмо имали ни времена, нисмо могли да ми идемо лево, десно, мислим како да вам кажем, могли смо да бацамо смеће, да одложимо помије ту на улазу, WC су на били тамо иза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је било забрањено да на неке локације у кампу одлазите, е тамо не може, тамо не смете? Да ли сте имали забране те врсте?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Ја нисам право да вам кажем, нећу да лажем ја нисам имао ту забрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас пита бранилац.

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Ја нисам имао ту забрану, касније на игралишта играли смо и фудбал и тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па тамо на полигону?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: На полигону тако да нисам имао неку, да кажем, ишли смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То први пут кад сте дошли, први пут кад сте дошли у камп у Петровом Селу, тај први дан, да ли се сећате јесте ли играли фудбал?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Тад не али касније. Први пут није се ни могло људство са свих страна, уклапање међуљудских односа, па то је хаос био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него по нашим неким информацијама обично долазе кувари први, дан раније да припреме кухињу, да припреме посуђе да се види шта фали итд. и да сачекујете људе са неком храном?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па и дан-данас је тако исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, дан раније дођете?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па увек и дан-данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето тај дан сте раније дошли па сад играте фудбал то Вас питам.

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Таман посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било тако?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Нисмо играли, играли смо касније после десетину дана, 15 кад смо отишли.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Да ли сте видели да људи кад пристижу тог првог дана, негде се постројавају, остављају неку опрему?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па јединица кад долази постројава се ту на писту, улази се у просторије, ми имамо ту нашу кухињу, бринемо ту о сали за ручавање, то је наше, долази нам роба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изјутра, да ли има изјутра постројавања?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па изјутра постројавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дизање заставе на јарбол, постројавање?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Па било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам?

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Да ли је било страже кад сте Ви први пут били?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Страже је било, чува се објекат као сваки.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Колико капија је било са стражом?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Ја сад не могу да бројим та стражарска места, имали смо улаз ту, главни улаз где се улазе возила и са стране људи су обезбеђивали, зависи кад како који објекат, кад се спава, кад они знају свој посао, ми наш посао.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Да ли знате где је стајала муниција коју су они користили, где су је држали?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: То не. Око тога се нисмо бакћали око муниције, око тог дела нисмо уопште.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Да ли сте некад чули или видели да је долазила једна девојчица од 13, 14 година, Гуријева кћерка кад сте Ви били?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Не.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени немају?

Даљих питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

Тражите ли трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према нашим подацима аутобуска карта Бор-Београд и назад 720 динара. Да ли је то довољно? Покрива?

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Покрива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покрива?

Сведок тражи путне трошкове те му се исти у износу од 720,00 динара ради доласка а на релацији Бор-Београд и назад и ДОСУЂУЈУ привремено на терет буџетских средстава суда.

Господине Адамовићу, хвала лепо, можете ићи.

СВЕДОК СРБИСЛАВ АДАМОВИЋ: Хвал аи вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Филићановић Мићо.

Сведок МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Филићановићу. Име Вашег оца је?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Станоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: 1966. године, 07. октобра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: У Неготину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Неготину?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, живим у једном селу Вељково се зове код Неготина. Иначе, рачуна се да сам рођен у Неготину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Настањени у Селу Вељково, општина Неготин?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Ако треба број поште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Запослени сте у Хитној помоћи?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, у Хитној помоћи у Неготину, тренутно сам на специјализације ургентне медицине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок упозорен, опоменут, заклет читањем законског текста заклетве за сведока исказује:

Да ли познајете овде оптужене?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, познајем, њих сам упознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ко?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да се окренем? Овако, ово је Милош а ово је звали смо га Поп, не знам тачно његово име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте са њим претпостављам у сродству?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не, не, таман посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У завади?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Ни у сродству, ни у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она упозорења и поуке сте чули.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: С њим сам у нормалним односима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитајте гласно текст заклетве за сведока, налази се ту на пулту.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Филцановићу, кад сте дипломирали, кад сте почели и где да радите?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па овако, ја сам прву и другу годину завршио у Румунији, а онда сам се школске 1990., значи 1990/91 пребацио у Приштину и задњи свој испит сам дао 1996. године, а диплому сам узео у јануару 1997., мислим дипломирао сам то је онај дипломски рад, а значи задњи испит сам положио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте почели да радите? Поновићемо, Славица је евидентирала Ваше личне податке, ако то није евидентирано Славица је евидентирала, тако да нема проблема, само поновићемо она моја уводна питања типа. Дакле, кад сте дипломирали, 1997. је ли тако?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Значи, ја сам задњи испит дао децембра 1996., па пошто је одмах дошла нова година нисам могао баш одмах да дипломирам после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро небитно.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Почетком 1997.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте почели да радите и где?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Немојте ме строго узети за реч мислим 03. март 1997. године, можда 02, а можда 04.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте почели да радите?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: У Медицинском центру у Неготину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Медицинском центру у Неготину? Да ли сте били некад у кампу, у кампу за обуку припадника МУП-а у Петровом Селу код Кладова?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Знате како, ја сам од 1998. године резервиста у МУП и ишао сам са свим јединицама, само нисам ишао са САЈ-ом, то је једина јединица са којом нисам ишао, мислим од тих типова, како да кажем. Ишао сам са Б формацијом, ишао сам са ПП-ом, ишао сам са ОПГ-ом, добро мислим са ОПГ-ом на обуци сам био, био сам значи и кад су црвене беретке биле и тако, жандармерија, ово и оно. Само од јединица које су мени познате, значи нисам био само са САЈ-ом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како то функционише, Ви радите у Неготину, је ли тако, у дому здравља или што је то већ и онда Вас ангажују па идете у Кладово?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, сад ћу да Вам кажем. Видите, кад су биле те ратне године, нико није хтео да иде са МУП-ом. Не зато што није подржавао борбу за интегритет наше домовине него једноставно људи су се плашили од губитка тела, живота. Ја сам се исто плашио али сам ето смогао мало снаге да мислим превазиђем тај страх, како да кажем, и с обзиром да није било лекара колико је требало МУП-у и Ви знате то су појачане активности, појачано значи више рањених, више повређених, више болесних тако да сам ја био врло, врло активан у МУП-у као резервиста. Дешавало ми се често пута рецимо пет дана да имам одмор, па онда ајде месец, два дана на неком терену. Углавном сам служио не у болници, у амбуланти, углавном сам служио строго на терену где треба пружити прву помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте први пут били у кампу у Петровом Селу по Вама?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не бих строго могао да Вам кажем датум. Значи, строго не бих могао да Вам кажем, али ја датуме памтим на основу других збивања. Ја сам у Петрово Село био на први дан неготинског вашара, значи то би могао да буде 11. или 12. јул.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јул?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Е сад, ако случајно је било 13. молим Вас да ми то не узмете за зло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неготински вашар буде 11. или 12. јула? 12. јула је Петровдан, велики верски празник.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Епа онда 12., јер уочи вашара, значи отварање вашара, уочи првог дана ја сам био у Неготину и онда значи ујутро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад још само да видимо које године, које би то било године?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: 1999. после рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После бомбардовања?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, после бомбардовања, али још једном Вас молим, значи ако је случајно то био 11. немојте ми узети за зло или ако је случајно био 13. моја меморија тако ми говори. Значи, мислим да би за тачни датум мог битисања тамо да би био најбољи нека документација у МУП-у јер ја нисам био тамо као паравојна формација, па сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли добијали неке накнаде за то новчане?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Накнаде су биле врло мале. Ја мислим у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У виду дневница?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Дневнице да. Ја сам имао лични доходак у Медицински центар и ту негде око 5 марака могао сам да купим у динарима за те дневнице. Дневнице нису ми биле главна инспирација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, због евиденција, па Вас то питамо због трагова које остављају исплате новца?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Некада сам био исплаћиван на терену, а некада сам био исплаћиван преко СУП-а Бора, јер неготински МУП је у оквиру Бора пошто је то округ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према неким нашим подацима господине Филицановићу, људи би са обуком тада у то време почели 08, 09. јула?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Дозволите ми да Вам нешто кажем. Значи, ја сам стигао тог дана на први дан вашара с могућношћу, можда мало грешим али то је, обука је почела дан пре тога, али они нису имали лекара за то, тако сам чуо кад сам тамо стигао, јер знате шта. То је била ратна година и онда многи лекари су се плашили да се одазову на позив МУП-а јер су се плашили да ће неком игром да заврше опет назад на Косову, тако да без обзира што је потписана она Резолуција 1244, завршио се рат. Онда и тад исто је наступило једно, како да кажем, ево ја кад сам тамо ишао ја нисам знао где идем. Мени је речено идеш на терен и увек ми је тако речено с обзиром да сам ја пристао добровољно, значи нико ме није насилно терао да се одазовем јединицама Министарства унутрашњих послова и кад сам пошао онда ми је шофер рекао да идем у Петрово Село на обуци специјалаца. Е тамо кад сам стигао онда сам у центру, значи тамо испред оне бараке где је команда тамо сам видео људе у зеленој униформи са црвеним береткама на глави и ја сам се много уплашио тога, али не, значи како да вам кажем, застрашивао него то је била моја реакција како да вам кажем, с обзиром да су о њима колале неке приче да су овако, да су онако, да ово, да оно разумете, неке тако опасне гласине. Међутим, после 5 минута кад сам ја упознао те људе и кад сам разговарао са тим људима ја сам видео да су они нормалнији од и нас лекара и инжењера и професора које познајем и да су то изузетно добри људи, добри другари, мислим видео сам да уопште немам разлога да осећам такав страх у себи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте запамтили некога именом, презименом, надимком?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Надимком да, али именом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога се сећате?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па био је тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорим само о овом првом Вашем одласку на тај терен?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Био сам у многим тим сменама па морам увек мало да размислим јер мешају ми се ликови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога сте Ви били на више тих?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Чини ми се Дукан, Меџик. Добро сам запамтио Фрица, пошто кад сам пошао, кад сам се вратио са ратишта, ја сам се жалио пуковнику Бори Савићу да сам био на ратиште а да не знам да употребим пиштољ и не знам да употребим свој аутомат, а с обзиром да сам био увек по шумама где не може нико да вам апсолутно гарантује безбедност и да увек сваког тренутка може неко да излети пред вама и ако се не одбраните онда мислим и онда ја мислим да сам једним разлогом и због тога дошао у Петрово Село зато што ја сам тражио да се не на нивоу специјалца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се обучите у руковању личним наоружањем?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Чисто због своје безбедности и тако и господин Фриц инструктор је био задужен да ме мало обучава око тога. Ја сам значи мало тренирао са њима, како да кажем, али значи по мојој личној жељи и не на нивоу специјалца, него тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Мића Петраковић?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, он је, како да ми није познато он је из црвених беретки, један, немојте да ме погрешно схватите, изузетан дечко, изузетно фин, поштен, стабилан, добар друг, добар човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био тада тамо?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да вам кажем сада нешто. Он је био овако главни за инструкторе из црвене беретке. Међутим, у мојој меморији он постоји и не постоји у првој. За њега не могу да кажем да није био, али не могу ни са сигурношћу да кажем да је био. Значи, не знам како сад да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, једноставно не можете са сигурношћу да га повежете са тим Вашим првим боравком тамо. Колико сте дуго остали тај први пут кад сте отишли, колико сте остали?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па увек по 15 дана, 14, 15 дана. Увек 14, 15 дана, биле су три смене на које сам ја био. Значи, прва смена рекао сам оријентационо али датум би требао да буде 12. с тим што може да буде 13. а може да буде 11., али овај и те смене су трајале по 14 дана а између 14 дана је било по 2, 3 дана тако пауза. То је био ОПГ који се обучавао код инструктора црвених беретки у смислу да се мало дигне њихов ниво ратничких вештина. Мислим то вам ја причам овако као лаик, тако да бих исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали посла? То су млади момци, пробрани по својим психофизичким способностима, па не би требало да имате пуно посла?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да Вам кажем нешто, најтежи мој период као лекара, не као човека, као лекара је био прво у тих три смене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су те прве три?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, и у првој и у другој и у трећој. Ја сам био значи од тог напоменутог дана до краја августа. Зашто је био мој најтежи период? Зато што сам, то је био једина моја смена у МУП-у кад нисам имао болничара или техничара, па сам ја фактички био и лекар и болничар и техничар и значи ја сам био тај као што Ви сад имате у суду оно који пише, записује у протоколу. Био сам тај који је давао инекције, инфузије шта је требало и тај који је нормално преглеђивао, то ми је било много тешко посао исто као и на ратишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, имали сте посла?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Ја Вам још једном кажем да мени као лекару то ми је била најтежа смена. Значи, као лекару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је су ли се разбољевали, рањавани, шта?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па видите како, било је ту и рањених знате у том периоду, али није ту знате само рањавање, није лекар у јединици само због тога. Било је температура, било је бронхитиса, било је упала крајника, ждрела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како рањавање кад је то обука, обука људи? Остаје ми нејасно како рањавање?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Ја се још једном извињавам. Значи, ја нисам сад стручњак за ту област, али колико сам ја овако као лаик, значи закључио, то је била обука таквог типа јединице, значи која се спрема за најтеже, за извршење најтежих задатака и нормално за њих је ишла једна обука која није као за оне јединице нижег реда, јер колико сам ја чуо, колико сам разумео, не могу они да се добро обучу, да се припреме за то, а да имају неку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Школску муницију или маневарску него бојева?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Није само то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да скратимо. Чули смо да је тада тих дана рањен један Крагујевчанин.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Јесте, то је био први мој дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то је био Ваш први дан?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: То је био први дан кад сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ви сте дошли у камп у Петрово Село тај дан кад је рањен један Крагујевчанин?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Значи, Ви на основу тога можете имати сигурнији податак. Значи, ако постоји негде уписано, ја сам то уписао у протоколу, сад не знам тај протокол где је. Значи, тај дан кад је он рањен тог дана сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је рањен да ли се сећате тога?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Изнад кампа горе, сад не могу тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изнад?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Изнад кампа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не место него на телу?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: У пети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У пету?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: У пети је био рањен и имао сам велике проблеме да бу зауставим крварење. Ја сам све учинио што може да се уради. Знате како, коска пете је сунђерастог типа и она је пуна са тим капиларима и врло тешко се зауставља крварење, па смо га онда господин Поп и ја одвели у Кладово и могу да вам кажем ја сам тамо присуствовао једно сат и по тако времена заједно са господином, како беже име и презиме, није битно, Поп га зову. Међутим, хирурзи у Кладову нису могли да зауставе крварење јер место где је погођен је анатомски тако грађено, није значи витално, није оно као кад би га погодило у мозак, у срце и шта ја знам, али врло тешко се заустављало крварење па је онда он послат за Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је зато и Ахил искварио у пету?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Само да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, довољно сте рекли.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Значи, ја кад сам њега предао у болници ја сам тог тренутка са себе дигао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, разумем. Не занимају нас никакви други детаљи. То нас само занима да Вас повежемо са тим боравком у кампу у Петровом Селу у одговарајуће време.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Тад је господин Поп купио од свог новца «Лонгацеф», то су специјални антибиотици да се не би десила гангрена или тако, вероватно да му је МУП вратио после тога. Знам да смо обишли све апотеке у граду и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам да ли сте Ви горе у кампу имали неку своју просторију, неку амбуланту или тако нешто где сте људе примали указивали ту неку прву помоћ, обављали прегледе, где сте спавали?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Тамо постоје две бараке. Једна барака прва до мензе, трпезарије, па онда ова друга што је ближе купатилима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо има и купатило?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Моја је била задњи улаз, те друге бараке према купатилу. Ту сам имао једну малу просторију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ту и ови полицајци смештени у том објекту?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Ту су биле, моја просторија која је била отприлике 3 метра са 3 отприлике, значи немојте ме узети сад за реч ако погрешим димензију и биле су чини ми се још три просторије тако отприлике као пола ове просторије, значи отприлике тако и ту су били полицајци. Значи, људи на обуци, а и тамо су исто били у оној другој бараци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша та спаваона, та просторија ту и спавате ту и радите, је ли тако?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: То је била једна теренска амбуланта, типична теренска амбуланта, значи то није била амбуланта као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ту и радите ту и спавате?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Ту су била два кревета и у једном кревету сам био ја, други кревет је коришћен кад сам давао инекције припадницима на обуци и имао сам тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где гледају прозори Ваше те просторије?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па овако, прозори на ову страну, значи као ова зграда што се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пробајте нас оријентисати на други начин, то нам не значи ништа. Према југу, северу?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Према југу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Југу? Да ли то значи да прозори те просторије гледају доле према оном полигону за постројавање и писти оној?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Управо тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се види капија прилазна са прозора?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Види се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Види се прилазна капија?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Види се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули или видели да су ту у кампу нека тројица људи затворени?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да Вам кажем нешто, то ме је много изненадило када сам прочитао у новине јер од тога верујте ми ништа нисам видео нити сам чуо и онда кад сам то читао да су ту била три брата Битићи у том кампу, то ми је било некако врло, врло чудно да сам потенцијално ја био тамо, а да се буквално ништа није чуло. Значи, нити се чуо неки њихов глас нити су они виђени, нити значи ништа, ништа, ништа од тога. Овај инспектор, ја мислим да је инспектор што ме је испитивао он ме је питао, пошто је сумњао да сам ја нешто видео и питао ме да ли пристајем да идем на полиграф. Ја сам рекао да пристајем у сваком тренутку да идем на полиграф и да значи оно што тврдим, значи да је то стварно тако. Значи, ја не кажем да они нису били, да су били али верујте ми ево не знам шта да урадим да вам то потврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, после кад сте чули, односно прочитали шта сте закључили где су они то били?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па сад ћу да вам кажем овако. Читао сам да су они били у оној почетној где је постројавање па још мало испод тога зграда која је почела да се гради па је ударена бетонска плоча.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви пролазили некад доле?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: У то време слабо. Значи, у тој мојој првој смени не. Знате, ја сам имао свој посао, значи амбуланта и кад је било гађање, кад је било маневара са бојевом муницијом било меци, било бомбе, било шта ја знам митраљези, ово и оно да сад не причам о тој обуци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда сте ишли са њима?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, ја сам био тамо са њима. Тамо има једна поток. Ја сам у том потоку нон-стоп свирао фрулу тако да они су пуцали, бацали бомбе, јурили шта ја знам шта су радили, ја сам цело време фактички све те смене сам просвирао. На крају сам добио једну своју симпатизерку, биле су четири краве које су ту пасле и једна кад год сам ја свирао фрулу она је долазила и навијала своје уво у моју фрулу и њој сам свирао на фрули, ето то је тако нешто што ми је остало врло упечатљиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после, касније одлазили, рекосте у тој првој смени нисте, али после јесте?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Три смене узастопце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али после јесте испод те писте?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: После да, али нисам ишао конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте улазили у те неке просторије испод тога ако има просторија?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Сад ћу да Вам кажем. Тамо је био отпад, мислим оно сметлиште како да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па испод те напоменуте просторије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то унутар круга, унутар жице или ван?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Мислим да сам био, тамо сам затекао један скроман санитар, значи лекове и санитарски материјал и мислим да сам био тако чисто да бацим неке старе лекове, али нисам ништа видео и нисам ништа чуо. Значи, нисам ништа приметио од тога да је тамо неко затворен, да тамо неко јауче, вришти, да шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је неко бранио да се крећете унутар кампа где хоћете?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте могли да одете где хоћете унутар кампа?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Могао сам да одем где хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или је било забране типа е тамо се не сме ићи, тамо се не сме прилазити?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не, нико од присутних није ми никад рекао тамо смеш, тамо не смеш, једино што су ми рекли, рекли су ми да не могу да идем кући кад ја желим него кад се заврши смена, а ако нешто ми се деси у међувремену да морам да се јавим надлежнима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су људи одржавали личну хигијену, какви су услови били за то?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Знате како. То је теренска обука и то је било лето, било је много врућина, било је много знојења, било је много оједа у међуножном пределу, јер пазите он трчи десетину километара дневно на 35, 40 степени, ту сам имао много посла око тога, а ту близу моје амбуланте је било

купатило колективно и они су се ту купали у одређеним периодима кад је било време за купање, како да кажем. Значи, имали су ујутро, имали су увече шансу, углавном увече после тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то, опет нека посебна зграда?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не, не подземна, надземна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Посебна, кажем посебна зграда?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Нисам чуо, извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је Ваша зграда где су спаваонице?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, то је посебна зграда која је стављена на крају ове зграде у попречном положају. Значи, моја спаваона је била овако, на завршетку моје према северу, значи била је тако бочно постављена. Она је вероватно и дан-данас тако. Ја сам у Петрово Село био, опет да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били неки импровизовани тушеви тамо?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па добро нису то била нека купатила из хотела Хајат, били су тако обични.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој просторији, у тој згради у ствари? Него Вас питам да ли је било неких импровизованих тушева напољу типа мешина па сад?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Јесте било је тамо у близини ове зграде која је почела да се гради па је само ударена бетонска плоча према капији, значи према оном зиду према капији, опет тако се не варам али чини ми се да је била једна приколица са две кабине и ваљда тамо горе и тако нешто неки резервоар са водом јер у купатилу је било мало тушева, а било је доста људи и знате ви кад не радите ништа немате ни неко знојење посебно, али на таквој температури то је стварно потребно да се, мислим више потребе за купањем, не толико из естетских разлога колико из здравствених разлога и мислим да је било једно додатно купатило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали неких контаката са људима из кухиње или само оно онолико колико одете да узмете храну?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Имао сам контакта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рачунам ако сте Ви то неко помоћно особље у односу на овај главни ток намене кампа да сте можда имали ближе контакте са њима?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, да, имао сам контакта као лекар, значи десило се тамо да неком скокне притисак пошто тамо нису били баш само оно младићи и девојке од 20-ак година, било је, али не могу да се сетим тих имена и презимена. Онда и ја рецимо ако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате ово двоје људи који су били у судници пре Вас?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Ја се њих сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ове Љиљане и овога Србислава?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Ја се њих сећам, али не могу да повежем време боравка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су они били.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Кад су они били, јер кажем вам да сам био једанпут или два пута вероватно да бих их се сетио, али још једном бих Вас замолио, значи немојте да ми замерите мислим да сам био око 20-ак пута тамо, не у тој години него све укупно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Укупно да?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Тако да ако сам био 18 пута или 22 пута значи замолио бих Вас да ме не узмете за реч али сам био много пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, шта је био Поповић тамо, односно Поп? Он Вам је помогао да овог рањеног одвезете до Неготина?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Он је возио цип тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав цип? Какав је то био цип?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па чини ми се један црни или тако нешто, тојота ваљда, Јапанац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црне боје?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, тако нешто, мислим да је тако било. Возили смо овог дечка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био у кампу? Није ваљда само возач ципа, да ли је имао неку функцију?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Сад ћу да вам кажем, његова функција није толико јасна, можда се и он тамо обучавао, не знам баш тачно, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Милош?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Милош је касније дошо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је касније дошао?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта значи то касније дошао?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па, првог дана се десило то рањавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Значи не знам тачно датум, али то је био мој први дан и то је сигурно, а Милош је дошао, у моју спаваону је спавао, где ми је била амбуланта, после дан, два, можда три. Не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, ту је?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Али је врло кратко боравио и онда се он преселио у другу просторију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је био ту у кампу?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Али је, значи није био првог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, то сам разумео, дан, два, три?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Он је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После Вас је дошао?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, он је дошао, не знам ко ми тамо рекао, имаћеш цимера, ја сам реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био у кампу?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Његова улога ми исто није јасна, о томе, нити сам желео да знам ко шта ради, ја ако нешто знам знам зато што сам то случајно, спонтано чуо, тако да, значи, знате како ја имао сам ту стратегију своју од првог дана од кад сам у МУП-у да гледам своја посла, значи ја сам лекар, ја треба да лечим, треба да помажем, треба да ово, ако сам нешто чуо то је чисто, значи то је чисто онако спонтано сакупљање неке информације које нисам се ни трудио да ми остану у глави, него чисто ето тако остала, ни сам не знам због чега ми је рецимо то остало у глави, али ето, мислим, остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било страже?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: На капији да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је на капији?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још негде?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Увек је било страже, на свакој обуци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да ли је још негде било неко стражарско место, било је на капији кажете, да ли је још негде, камп је ипак релативно велик?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Нисам приметио на још неком месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте приметили?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: А на капији увек, значи у било које.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви као лекар имали радио станицу?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били на неки начин у контакту тог типа?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево како ће Вас звати, Ви свирате тамо кравама фрулу, како ће Вам се јавити да је неко рањен?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Ево сад ћу да Вам кажем, пазите овако. Пуцњава се дешавала где сте ви, испод вашег нивоа је поток три, четири метра, и ја сам ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дакле близу, мислим ту?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, да, значи ја сам фактички испод овог Вашег стола ту, а инструктор ми је рецимо ту негде поред мене, на четири, пет метара, на шест метара, на два метра, ја сам био у тој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, дакле нисте имали неку радио станицу, моторолу?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Од тог потока значи, од нивоа значи те ливаде где се одржавала обука, то је два, три метра, тако отприлике испод, и ту није имало шансе да погоди неки метак или ако нека бомба пукне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да су тамо код тог кампа, где сте Ви били и често, тако често јел, да су тамо пронађене две масовне гробнице?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Тад не, кад сам био са њима, касније мало, не могу да прецизирам, али сам касније чуо да су биле две масовне, да су нађене масовне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте задњи пут били у кампу, пошто рекосте били сте 18-20 пута?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, да, сад ћу да Вам кажем, значи не могу да Вам кажем тачно време, али сам задњи пут био неко релативно кратко време, пре атентата на Зорана Ђинђића. Ако се не варам то је било 2003., је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 2003.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Добро, март месец, јел да 12.март?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 12.март 2003.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, па могуће да сам био почетак 2003., или крај 2002.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, шта хоћу да Вас питам. Били сте често у кампу?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми знамо медијски кад је почела прича о Петровом Селу и гробницама у Петровом Селу, то је почело 2001.године, Ви тамо одлазите, па Вас питам, да ли имате представу где су биле те гробнице?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Сад ћу да Вам кажем. Значи ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер сте били тамо и након тога, након што су лешеви есхумирани, и тако даље?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Јесте, био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имате представу где је то?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Сад ћу да Вам кажем, овако, мало комплетнији одговор ако дозвољавате. Значи, ја сам о томе чуо онда кад на телевизији је кренуло са тим масовним гробницама. Значи кад је кренула та изјава, тад сам чуо, е сад, не могу да Вам прецизирам значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Што се тиче тих масовних гробница никад нисам био баш тамо где су те масовне гробнице, али сам пролазио са јединицом кад смо ишли на маршу или на неку вежбу, или, ту негде у близини, то је изнад кампа северно, значи изнад кампа северно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Али никад нисам био тамо где су те масовне гробнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На самом локалитету, самом месту нисте?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, иначе из СУП-а Кладово ту је увек био, тамо је била и, био је и неки контејнер и увек је био дежурни неки полицајац који је чувао те масовне гробнице, а он се хранио код нас у нашој кухињи често пута, значи тај, обичан полицајац, никакав специјалац ни шта ја знам, тако сам га ја доживео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро. Да ли знате ко је Горан Радосављевић-Гури?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, то је командант, бивши командант Жандармерије, тад је био потпуковник, и мислим да је био командант ОПГ-еа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неке везе са кампом?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да ли је он имао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неке везе са тим кампом?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па он је био у том центру, али ја сад не могу да прецизирам да ли је био први дан или после два, три дана је дошао, не знам тачно кад, тад сам га упознао и он ме је замолио да останем све три смене. Рекао ми је онако докторе знате шта ево ми немамо лекара ако нас ви напустите, а можете да нас напустите после ове смене, ми ћемо да останемо без лекара и уједно и без техничара, и ја бих вас замолио да овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да останете све три?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да останете све три смене. Они су ме замолили да останем малтене за стално у МУП-у, али сам ја у то време био нежењен човек, а потомство ми је најбитније од свега, шта ја знам, моје је мишљење такво да, мислим, цабе и новац и шта ја знам, које богатство ако немате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, познајете га и он, не можете да тврдите да је био први дан кад сте Ви дошли, али касније је био?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не могу да тврдим да је био први, други, трећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био све време?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Али релативно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он био сво време то од кад је дошао?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не, он је долазио и одлазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Долазио и одлазио?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, одлазио, долазио, и онда кад сам, кад ми је он то реко, ја сам му реко, ја ћу остати, али онда учините ви један корак ка мени, мислим за мене и дозволите ми да увек у пола смене, кад нема гађања скокнем до куће, да се ето мало ту окупам, истуширам, и да се вратим назад и онда сам га замолио да ми дозволи да, пошто сам ја живео сам кући, без икога, значи буквално без икога, а имао сам једну чистокрвну ердел теријерку, са изузетно јаким педигреом, једна мислим керуша стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Фантазија, не могу да Вам опишем, и онда сам замолио генерала да ми дозволи да идем кући, кад је то могуће, један пут, значи, пошто су смене на 15 дана, значи на седми, осми дан, ту тако оријентационално и да ми дозволи да се вратим назад са мојом керушом, пошто сам ја њу морао да пустим, и онда је она ишла где сам ја преглеђивао по селима, шта ја знам, да се храни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате ко је Легија?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па свакако, како да не, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он долазио у кампу?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, долазио је, кад су ме питали ови инспектори, ја сам реко да не знам баш тачно кад је дошо, можда први, можда други дан после тога, међутим касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта први дан, други дан?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: После мог доласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После Вашег доласка?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Е, међутим после тога, мени се ето тако, сад не знам ни ја да Вам објасним једноставно тако то крене из моје главе. Онда ми се вратила меморија да тад кад је био Легија био ту, да је и моја керуша била ту, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: А моју керушу сам довео значи у другој половини те смене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те прве смене Ваше?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да прве смене. Значи да је Легија био, е сад не знам да ли, рецимо ако сам ја дошо 12., па онда плус седам, или плус осам, или плус девет, или плус десет, или шта ја знам, али значи није био први, други дан, него тек касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, тек касније, можда чак и почетком оне друге смене од 14 дана, али сигурно није био пре прве половине, јер сам ја ишо са мојом керушом, ишо сам без керуше, па на половини смене сам се вратио кући, добио сам једну ладу самару одатле, скроман један ауто мислим, чисто да идем до куће, па онда сам се вратио са мојом керушом Ајом, и онда је она била самном ту и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само нам објасните, како је у тој првој смени изгледао Ваш радни дан, кад би сте устајали, где бисте проводили дан?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па овако, ја сам био поштеђен постројавања, значи мој радни дан није почињао баш као што је почињао радни дан припадника на обуци или инструктора, углавном ту негде око седам сати, тако сам се будио, друго, после, ја мислим да је после постројавања, да су, а и пре постројавања, значи кад је био тај слободан термин, ту су долазили припадници на преглед. Неко је долазио због зубобоље, неког је болело колено, неко је имао бронхитис, неко је имао температуру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па то је као оно у војсци, буде оно јутарње постројавање, неко се жали, онда га старешина пошаље?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Али, ако неко има неки проблем већи, он је могао да дође и пре тога, под условом да нису у некој активности, ако је имао баш велики проблем, он је могао да добије и поштеду од инструктора и да дође одмах, значи, не у смислу ајде да завршимо обуку па ако преживиш, мислим, тад иди код лекара. Узначи зависило је то од ситуације.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сад оно што мене занима, да ли су припадници, односно полазници те обуке остајали у кампу да се обучавају, да имају обуку или су одлазили на терен ван кампа?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Знате шта, нека обука је била и у кампу, нека обука је била и ван кампа, нека обука је била значи у кампу, нека је била на полигону где се доле вежбало пуцање, а било је и оних обука по брдима, то тако, шта ја знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви били у обавези да их пратите и да идете са њима?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, да. Био сам у обуци да их пратим али ја сам увек заузимао такву позицију, значи реко сам Вам, тамо је био тај поток, два, три, четири метра испод нивоа те ливаде, где је углавном било пуцњава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад имају гађање?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад имају другу врсту обуке јесте ли ишли с њима?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, углавном сам био, нисам баш увек буквално, рецимо имали су они маршове и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте их пратили на маршу?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па на некима сам био, на некима нисам био. Да Вам кажем нешто, ја сам рођен на селу и дан-данас живим на селу, и ја сам у доброј физичкој кондицији, тако да ја могу без проблема да прођем десетак километара заједно са њима, ја сам био и на маршу имао четрдесетак километара исто са њима, али без терета.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, али нисте увек ишли са њима, ја сам тако разумео?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не баш увек, то кад гађање увек, гађање никад није било без лекара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. И како изгледа Ваш радни дан кад Ви останете, значи да ли сте остали у кампу или сте ишли негде, кад они оду на?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Радни дан је био такав, значи, оно, прегледи пре и после постројавања, чини ми се десет сати, тако отприлике је било гађање на полигону.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то било сваки дан гађање на полигону?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Ретко не, значи сваки дан, а имали су они један дан кад су имали теорију, предавање, и тако даље, и то је дан када ми је генерал Горан Радосављевић дозволио да скокнем кући и да се тако мало оплакнем, да, и да дођем сутра, евентуално прекосутра. Значи, било је и кад није било пуцњава, али углавном је то рецимо, процентуално 80 до 90 посто времена са, дана мислим, не времена него дана, значи било је а дан, два и није било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се десило да они оду а Ви останете у кампу?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да оду ови?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На обуку?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: На обуку?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оду сви, инструктори и ови?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: На гађање не, на гађање не, значи кад је било гађање не, али десило се рецимо, сад не би знао да прецизирам, значи дешавало се да они иду на неки марш, али не на гађање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е то, оду на марш а Ви останете у кампу, да ли се то дешавало?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Е, дешавало се, дешавало се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко би још остао у кампу осим Вас?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па увек је остајао дежурни официр, остајали су људи из кухиње и остајали су, знате нису сви ови инструктори увек ишли на ту обуку, оно, мислим и на гађање и на овако, неки пут више инструктора, неки пут мање инструктора, значи, увек је био дежурни официр ту и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, и шта бисте, како онда изгледа Ваш радни дан кад сте ту сами у кампу са инструкторима, шта бисте радили?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па једноставно дешавало се да сам имао рецимо и момке којима сам дао ја поштеду, јер су имали јаке оједе, имали су прокрвављена стопала од жуљева, и било је рецимо да је неко имао бронхитис јер је преспавао ноћ у шуми, не то нешто екстремно, али рецимо и онда са њима сам радио оно што треба или нисам радио ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па добро, јесте ли излазили из те Ваше просторије напоље или нисте?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: А па, нисам ја био у просторији као у кавезу, мислим то, ишо сам до кухиње, ишо сам, био сам и у команди тамо где су инструктори, кретао сам се ја ту али.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли се кретали тамо до оне просторије где, испод оне писте?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Знам тамо где су, где је магацин.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тако је, јесте ли били тамо?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Тамо не, доле нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте никад били?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не, био сам доле, али не у тој смени, значи у тој смени нисам био, био сам у тим сменама када сам бацао стари санитар, јер сам имао неке лекове којима је десет година истекао рок трајања, таблете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А то није било у овој првој смени, јел тако?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: У првој смени не, у првој смени, једноставно нисам имао потребе да идем тамо, једном сам хтео да се купам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, ваљда сте у првој смени прегледали залихе медикамената, проверили рок трајања и требало би да сте већ у првој смени избацили те којима је истекао рок, рок употребе?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Сад ћу да Вам кажем нешто, ја сам дошо са мојим санитаром, разумете, ја сам касније трошио њихов санитар, значи ја сам дошо са мојим санитаром који сам дужио за време ратишта, тај санитар кога сам ја имао, он је био за 80% већи него што је било оно што сам задужио од државе, од

државе сам добио врло мало, међутим пошто ја имам доста приватних пацијената по селима, живим на селу, често пута сам наилазио на хипокондре, који рецимо месечно обиђу три, четири, пет лекара, па онда у кући имају више него што има апотека. И онда ја сам те лекове са њиховим одобрењем узимао за МУП и нормално то сам давао момцима, тако да ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се не баци?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите даље?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је падала киша у тој првој обуци, у првој смени?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Пре тога, значи дан, два пре тога је била јака провала и кад сам дошо тог првог дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад кажете пре тога, шта то значи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што је дошао?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Значи пре тога мислим пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд Ви знате да је била јака провала кад нисте били ту?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Сад ћу да Вам одговорим. Значи ја, рецимо да сам дошо 12.јул рецимо, та киша је сигурно била 11. или 10., е сад како ја то знам. Па тај пут је био тако изрован, да је то, не знам како да Вам кажем, не постоји плуг који би га тако изровао и он је био насипан да би могла возила тамо да прођу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али откуд знате да је то изровано бујицама дан, два пре тога а не пет дана пре тога или петнаест дана пре тога?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Сад ћу да Вам кажем, и у Неготину је била јака провала, и уопште је то било време, изузетно јаке кише, а и види се, не знам како да Вам кажем, како је бујица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Види се да је свеже?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Како је правила сама поток, како да Вам кажем, значи није то било оно орано, геометријски исправна бразда, шта ја знам, него бујица је носила како је носила и тачно се види на, ја мислим на два места да је био тешко изрован, а и чуо сам после тамо у кампу да је морало да се насипа са шљаком и да ваљда булдожер је ту мало равњао да би могло то да се употреби. Тим путем сам се скоро сваког дана кретао, јел дешавало се да сам имао пацијента.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел падала киша после тога, после тог догађаја?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: То је био период честих киша, али пре мог доласка значи дан, можда два то је била невиђена провала облака, то сам чуо и у кампу, то је било и у Неготину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после Вашег доласка да ли је, јесу ли падале кише?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Падале су, е сад не бих знао да Вам кажем колко и кад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Прозор од просторије где сте спавали, кажете гледа на писту и на капију?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате да је неко ноћу долазио на ту капију?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Неко возило?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било паркираних аутомобила ту близу капије?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: А, у кругу је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У кругу?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, било је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел се сећате тих возила и да ли можете да кажете која су то возила била паркирана?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, једно возило је то возило које сам ја користио да би ишао један пут у.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Лада самара?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Лада самара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте и црни цип, што је Поповић возио, возили сте овога рањеног?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да била су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неких возила било?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па ево и Гури када је долазио са једном зеленом, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да ли је ту било паркираних возила?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Било је два, три аутомобила, тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесу ли то ципови, путнички аутомобили, који су?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па били су ти ципови о којима смо причали, била је та.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које боје су били?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Црне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сви су били црни?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Два ципа, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Два ципа црне боје?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, и био је овај, лада самара коју сам ја користио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека нива, лада нива, да ли је био неки голф двојка?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Можда је било али немам то у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки бели цип?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не могу да се сетим. Знате како, могло ми се мешају ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Било је ту кампу и оног белог пајера, шта ја знам, којим сам се ја возио, био је и неки УАЗ, и тако, али не могу сад да Вам кажем у том дану шта је било или у тој смени, али.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па не, у тој смени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој смени?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, да, у тој смени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У којим приликама сте се возили белим пајером, сад сте га поменули?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па неки пут смо ишли с њим доле на гађање, неки пут смо ишли са овим УАЗ-ом, али не могу сад да прецизирам кад и како, можда и није био тај бели пајеро баш у тој смени, он, знам да сам се у неким сменама возио с њим, али баш у тој првој смени не могу да се сетим да је био, а можда је и био, мешају ми се те слике у глави. Јел кажем, изузетно сам много пута био и мислим, некако ми се то преклапа, прожима, не знам како да Вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел био неко у кампу да није радио ништа?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Мислите буквално ништа?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Баш ништа, само лежи, спава и седи?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па не знам, овај можда је и био, не знам, ја се не сећам тога, не могу баш да прецизирам да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сад можда је био?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па је ли био или није био?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па ја Вам причам оно што постоји у мојој меморији, значи можда је неко био, али.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи у Вашој меморији постоји да је можда неко био, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећа се, рекао је не сећам се?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не, не, не могу баш да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па није рекао не сећа се?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не, ја сам рекао можда је био неко али у мојом меморији не постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето, шта је, не постоји ми у меморији него не сећам се?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, да, то сам хтео да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Љуба домар?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Нисам чуо извините?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Љуба домар?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: А, Љуба домар, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, знам, био сам, лечио сам његову жену имала је ране на потколеници од тромбозе и тако, он је ту долазио и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио тамо?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па управо то што сте рекли, значи браве, кваке, тако те ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што је требало да се?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, мислим те домарске ствари радио. Један изузетно добар човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то село Петров Село спада у ова села која Ви обилазите и где имате пацијената и данас?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Знате како, ја живим у тимочком делу неготинске општине, ту су села сасвим другчијег типа, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ово не спада село у та села?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Моје село је село исто као једна улица у једном граду, значи све су куће на једном месту, Петрово Село је село где имате од једне до друге куће и по два, три километара, ја мислим да она 50 километара отприлике кад бисте повукли од прве до задње куће, то је онај тип растуреног, да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел Вам значи нешто име Ђера?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дал је то име или та особа била у кампу?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да био је у капму?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У првој смени?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: У првој смени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел знате која су његова задужења била?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па конкретно не знам његова задужења, али он је ту био, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да није био. Полагао човек, спремао неке испите?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па не знам. Е јесте да, спремао је неке испите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јел био или није био?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па сад не знам баш тачно, мени се чини да је био, можда и није био, не знам, али мислим да, чини ми се да је био, нисам баш сигуран у томе, али колико се, онако бледо сећам, да ли је баш тачно био у тој смени, али ако није био у тој смени, у другој је био сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јел се сећаш неког кундака тамо пушке, и неко да је резбарио на том?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад је то било, у првој смени или у другој смени?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па он је увек резбарио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Увек резбарио?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Увек је нешто резбарио, ако није кундак, онда неку даску, има изузетно јак, како да кажем, таленат за.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И живце?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па не али има руку за резбарење има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Значи не могу баш да се сетим да је био у првој смени али сигурно је био у другој, ако није био у првој, онда сигурно, јер се мени кажем, мало прожимају те слике.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел долазио неко из СУП-а да Вас обиђе?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Вероватно питате конкретно за ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Прву смену?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: За ту прву смену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не могу да се сетим тачно да ли је неко долазио у тој првој смени, али ја кажем, био сам у двадесетак смена у Петровом Селу и дешавало се да дођу тако, начелник Часлав, и тако још по неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У обилазак неки?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да. Једном је дошо овај, Шаиновић, тамо, али не у тој првој смени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који Шаиновић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никола?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па да, да, ал не у тој првој смени, не у првој смени.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А није у првој смени?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, пазите ја сам био значи од '99., до краја 2002.године или до почетка 2003., значи ту колико му дође година, једно три године, је ли тако, или четири, колко, три, четири године, е сад, у опсегу од тих три, четири година причам, али у тој првој смени не, ни у другој, можда ни у трећој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро разумели смо, немојте понављати, само кратко одговарајте?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви играли фудбал?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А с ким сте играли фудбал и колико је то често било?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Знате како, највише сам играо фудбал са Дуканом, са инструктором Дуканом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дука?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли сами вас двојица играли?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не, он је тај који је организовао екипу, мислим, који је кад год је било слободног времена, једном је и Гури играо фудбал с нама, можда чак и у тој првој смени, ако не у првој, онда сигурно у другој. Ћера је исто играо фудбал с нама али кажем ако не у првој, онда је сигурно у другој, значи не могу само да прецизирам да ли је прва или друга смена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, како изгледају те екипе, колико је било у једној екипи, против кога сте играли?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па један пут смо играли четири против четири, неки пут шест против шест, неки пут седам против седам, неки пут смо играли са овим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Замениче, дошао је 11., 12.?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Са овим из кухиње смо играли фудбал. Колико сам ја чуо тај инструктор Дукан који је мој добар пријатељ, он је био играч Спартака из Суботице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, разумели смо Вас, не морате даље. Даље молим одбрана?

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Кажите ми, да ли сте Ви сво време Вашег боравка у првој, другој, трећој смени спавали искључиво у тој просторији где је био и санитар?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Да ли сте још негде, на неком другом месту?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Овако, у првој смени јесам, значи у првој смени јесам, а ако ме сећање не вара, мислим да у другој или трећој смени пошто је било много припадника, у једној смени је било много више припадника него што тај камп изгледа и може да изнесе, па је онда моја та просторија била намењена као спаваона за припаднике, а ја сам на западној страни, значи.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Где сте спавали?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Мезна, па преко пута мензе, тамо је била једна камп кућица где сам ја спавао тамо, и у тој камп кућици сам преместио ту импровизовану апотеку и тако даље, коју сам имао то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то било унутар круга или ван?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не, изван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изван круга?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А преке стране пута?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Јесте, изнад круга.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Ако сам разумела, то је било у другој или у трећој смени?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, али не могу да прецизирам.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Добро.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Али не у првој.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: А у првој не?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не у првој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Да ли је за сво то време док сте Ви спавали у камп приколици, још неко са Вама спавао?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Постоји.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Не мислим о женској особи, него мушкарац?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не, не, знам, знам на шта мислите. Мислите службено?

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Од мушкараца. Па да, да?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Постоји могућност и да је неко вече неко спавао тамо, има, у тој камп кућици била су два кревета, на спрат, тако, колико ми се чини отприлике, чини ми се једном је неко био али не могу да се сетим ко. Али углавном сам био сам тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумемо?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Јел знате зашто сам био, та камп кућица значи, она има, имала је овако две просторије, значи једна просторија, два кревета овако постављена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, небитно, разумели смо?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: А друга просторија попречно и тамо, а ону просторију што је већа ја сам користио за прегледе и за све оно што је било.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: И још само једно питање. Док сте спавали у тој првој смени, у соби, јел тако?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Ако сам разумела добро, прозори су у соби, тако?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Ако сам разумела добро, прозори су гледали на ону грађевину?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, на започету грађевину а недовршену, значи где је ударена само.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Добро, да ли бисте Ви, односно још једно питање везано, пре овога. Да ли је ноћу било гађање. Да ли су обуке биле ноћу за гађање?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Било је и таквих вежби, значи ноћних вежби са узбунама, са.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Добро, да ли сте и Ви тада ишли на те?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ноћна гађања, па да и Ви са полазницима идете на та ноћна гађања?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: А, мислите на полигону?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, не знам полигон, не знам ни ја где се већ иде?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Било је и тога. Колико ме сећање служи било, али било је оно као изненадни напад на касарну, мислим на објекат, па онда ови брзо под пуном.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Добро, да ли сте и Ви тада били са њима?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и Ви добијали узбуну са њима?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Нисам имао наређење да и ја са њима, да се обучем на брзину да изађем напоље, али се десило рецимо да неко исчаша ногу или колено и тако, у томе.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Да ли се Ви сећате, да ли је у неком периоду био Милош повређен?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Овако, значи он је дошо у моју спаваону, дал први, дал други дан, дал трећи не могу да се сетим тачно, кратко је боравио, значи

дан, два и после тога је одатле пошо, где је пошо, шта је радио, не знам, нити ме то интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је остао у кампу схватио сам, ту је у кампу?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЏАНОВИЋ: Па ја мислим да је остао у кампу, а могуће и да је некад и пошо из кампа у току те смене, немам га у мојој меморији, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, ми смо разумели, ја сам схватио да је он дошо, код Вас је спавао, у Вашој спаваони је спавао неколико ноћи па је прешао из те у неку другу?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЏАНОВИЋ: Прешао је у другу спаваону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У другу спаваону, е тако?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЏАНОВИЋ: Прешао је у другу спаваону, али оћу да Вам кажем, не знам да ли је он био до краја те смене ту, да ли је негде пошао, да ли је остао до краја, али сигурно је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, бранилац Вас пита да ли је он што био повређен?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЏАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли му указивали помоћ, ако јесте, шта је било и кад?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЏАНОВИЋ: Кад је он дошо ту, ја се не сећам да сам био у ситуацији да ми се жали да је повређен, али ја сам рецимо њега, јер ја имам такав тип меморија значи, памтим ако се нешто уз то види, деси и тако даље, разумете. Ево рецимо Вас ћу запамтити зато што сам на суду, а да сам Вас срео рецимо на улици не бих Вас запамтио, разумете. Мени је остао он у меморији са рупом у шаци, значи са раном, ја сам то овако, као не балистичар, као шта ја знам, да је то од неког метка који му је прошао кроз, дал лева дал десна шака не могу да се сетим тачно, али по томе бих га рецимо целог живота запамтио да је имао рупу у шаци, али није била рупа свежа рана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то било свеже да му Ви то сад помажете око тога, добро?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЏАНОВИЋ: Молим, извините?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то било свеже повређивање да му Ви помажете?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЏАНОВИЋ: Не, не, то је било сигурно месецима стара рана, можда и годину, можда и не знам тачно, није била ни рупа буквално да може да се гледа кроз шаку, него види се да је ту прошо метак, и да је ту ожиљак и тако, ето он ми је тако остао у меморији, а нисам се трудио да то запамтим, али значи спонтано ми је тако то ушло.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: А да ли Ви знате када је он дошао први пут, чиме је дошао?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЏАНОВИЋ: А то не знам. Али знам да је дошао дању. И кажем Вам још једном значи први, други или трећи дан, али на почетку те смене.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: А да ли се сећате са ким је дошао?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЏАНОВИЋ: То не знам, ја сам био, дал сам дошо са полигона или сам био у амбуланти, не могу да се сетим тачно али знам да је неко дошо и да ми је реко имаћеш цимера, немаш ништа против. Ја сам реко зашто би имао против зашто би човек спавао на земљу, има ту слободан кревет, разумете.

Мада тај кревет је требао да буде за пацијенте и ја сам на том његовом кревету и давао инекције, онима којима је то требало.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: А да ли знате, да ли сте разговарали, да ли Вам је рекао због чега је дошао, и шта ради, да ли сте Ви уопште приметили чиме се он бавио то време док је?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Госпођо да Вам кажем нешто, ја сам реко, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остало му је нејасно, тако је реко, остало му је нејасно?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Само да Вам кажем, значи ја, ја сам такав човек, ја ако ме нешто не интересује конкретно ја не желим да знам ништа о Вама, ако ме интересује нешто конкретно ја ћу да Вас испитам као што Ви сад мене испитате, и ја се уопште нисам мешао никоме у посао, зашто је он тамо, шта он ради, човек ми није ништа причао што би било. Једино што сам запамтио од њега, он је хвалио Гурија као изузетног човека, као доброг старешину, хвалио је ОПГ јединицу, причао је да је то изузетно добра јединица, да су добри људи, да је то, ето то ми је једино остало од онога, у сећању.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Да ли се сећате да ли је Милош долазио и у следећој обуци?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Постоји могућност, али немам у својој меморији, значи немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не сећате се?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Немам сигурно у меморији да Вам кажем е јесте био је, али вероватноћа је била да је био и у другој смени, јел мислим, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, нећемо изводит вероватноће, него сећате се не сећате се. Добро?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Хоћу још само да Вам кажем нешто, он је био у Петровом Селу и изван те прве смене, али у једних од тих двадесетак мојих смена а ја сам био са, не само са ОПГ-ом са жандармеријом, ја сам био на обуци и интервентне јединице ове која је овде из Београда, оно што се правило знате, па онда био сам са минобацачлијама, био сам са многим типовима јединице и тако.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Шта то значи изван, изван Петровог Села?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не, не.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Рекли сте био је изван Петровог Села?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не, не, реко сам изван те смене. Значи ја сам био двадесетак смена, он је био у Петровом Селу и изван те прве смене, значи био је можда у мојој десетој смени, можда у петнаестој, можда у седмој, можда и у другој био, али то једноставно.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Добро, а да ли знате због чега је долазио и шта је радио тада, ван те прве смене?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Ван те прве смене. Па ево овако, рецимо он ми је остао у сећању да је он доносио дневнице из Београда, да је долазио и да нам је ту исплаћивао дневнице, али не знам тачно која смена, значи он је, мислим није нам он можда буквално давао, али тако ми је остало у сећању, био сам.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Добро, да ли сте давали пре овог доласка неки исказ у полицији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Јесам, два исказа два исказа сам дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И полиграф?

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Да, да.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да. Не знам како се зову и онда су ме питали јел ти хоћеш, јел ти, као знаш шта је полиграф, реко сам знам.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: То сте већ рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то, рекли сте.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Да се не понављамо, само још једно последње питање.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: И ако треба да идем ето ићи ћу, прихватам, зашто мислим.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Последње питање. Ако ноћу није било обуке и пуцања?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Било је.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Не, ако није било, а Ви сте спавали у Вашој соби, па да је било пуцања у оквиру те новоизграђене зграде, да ли бисте Ви то чули, да ли би се тај, по даљини, да ли би могао да се чује?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: То је петнаестак метара од амбуланте, двадесет метара.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Добро, да ли сте Ви чули некад пуцање у току ноћи, а ван ових обука?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тешко, хипотетичко је питање, сад?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Сад ћу да Вам кажем, ја сам чуо жестоке пуцњеве, значи то је оно као напад, значи не напад једног човека наједну зграду, него то је тип обуке такав био.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Али ван обуке, кад није било обуке?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не.

АДВ.ВАРЈА БАНИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Пазите, значи, ја нисам чуо, сад да ли је било или није било не знам, али ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поповић?

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Господине Филцановићу, мало пре сте рекли били да сте били у тој малој соби три са три где је била Ваша канцеларија, можда једну смену а можда и две.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не, три, три сам био.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Три смене сте били?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не можда једну, две, него био сам узастопце три смене.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Три смене у тој малој?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: То је значи од 12.јула рецимо, са грешком плус минус један, до краја августа.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Добро. Јесте ли сигурни да је то било, да је Милош долазио у овој првој а не у једној од ових три смена које сте били у тој малој соби?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: У првој смени да, али је долазио други, трећи дан, тако после мог доласка.

ОПТ.СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ево коментаришите, реците је ли тачно или није тачно?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Не, чињеница да се ја и доктор знамо из Петровог Села, то је неспорно, били смо бар једно петнаестак обука горе заједно, све је то тачно што је доктор реко, сем кад смо се нас двојица упознали, ја и доктор смо спавали управо у тој камп приколици заједно?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, јесте, јесте.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Тад смо се упознали, а то сигурно није било у тој његовој првој смени него је било кад смо имали тај број од 130 полазника, и ти полазници нису имали где да спавају, па смо ми прешли у камп приколицу, значи одмах тог дана, а то је била друга или трећа смена, сад не могу бити сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажете Ви?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ето мало да освежим доктору памћење.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па добро, да Вам кажем овако, постоји могућност да је то била и друга смена, али сигурно смо спавали једно вече и у тој просторији, јер у ту камп кућицу нисмо, нисам одмах прешо, него сам прво ту спавао па после сам прешо. Тај догађај кад смо спавали у камп приколицу, постоји могућност да је он тад исто дошо, е сад, то је било сигурно у другој или у трећој смени, јел видите о чему се ради, ја кад сам дошо у првој смени, дан пре тога је почела вежба, то јест та обука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дан пре тога. По Вама?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Дан пре тога, нису имали лекара зато су ме позвали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: А друга или трећа смена је била та смена што каже Милош када је било много припадника, па се онда моја амбуланта користила као спаваона. Постоји могућност да је он био у мојој просторији, да је спавао једно вече и после тога да смо прешли тамо у ту камп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да није, да нисте ту заједно спавали, него да сте због тих потреба управо да се уступи простор прешли и Ви тамо и он тамо и тако даље?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па не знам, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Није спорно, постоји могућност да смо ми једно вече преспавали у тој малој амбуланти, али смо одмах након тога отишли у тој камп приколици која има три лежаја, два лежаја смо користили нас двојица за

спавање, трећи је лежај коришћен за пацијенте, унутра је сто, могу да му опишем, да му нацртам.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, то је тачно.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Тад смо се ја и доктор први пут упознали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Постоји могућност и то да сам ја пермутовао прву са другом сменом, али значи оно што тврдим, он је тад дошо дан, два после мене, спавали смо ту и као што сам реко на почетку, не сећам се с ким, али знам да је неко спавао самном у тој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево он каже није то тад то је касније у тој великој?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Постоји могућност, јел кажем Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није тад у тој Вашој првој?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Кажем Вам највећи проблем код мене што сам био у не петнаест смена него сигурно и више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево и он је био у исто толико смена?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: И онда ми се мало мешају ти датуми и тако, ја Вам причам из неког.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да ли се сећате докторе да сам ја радио ко магационер горе?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Рекли сте да сте пуцали, имали сте часове обуке?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Јесам.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Из гађања. Ко Вам је издавао муницију?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Инструктори тамо.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Како?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: На лицу места.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: А ко је давао инструкторима?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Ја се тога баш не сећам, можда сте Ви давали, можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Можда сте Ви, ја.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Униформу од кога сте задужили?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Униформу нисам задужио у Петровом Селу. Да одговорим смо на питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Него?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Униформу нисам задужио у Петровом Селу ја нисам имао зелену маскирну, ја сам имао плаву, то је била униформа коју сам ја задужио у СУП Неготин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као резервиста у СУП-у у Неготину?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: И да Вам кажем имао сам пиштољ о појас, имао сам калашњиков, дужио сам још четири оквира, и то је било оружје које нисам дужио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно, небитно?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Што се тиче тога, постоји могућност да је Милош радио као магационер тамо, вероватно да је и радио, постоје смене у којима се ја сећам да је он дужио те како да кажем муницију да је он давао тамо, али не могу да се сетим да ли је у тој смени то било то или, али у неким сменама је било и тога, значи било је и тога када је он давао.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да ли се сећате докторе да ли сам ја носио униформу или нисам?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Кад сте дошли први пут нисте имали.

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Дошо сам у цивилу, нормално.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, а после тога не бих могао да кажем ни да ни не, значи не могу да се сетим, можда сте и носили, али искрено да Вам кажем нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, чули смо?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Само још једно питање господине председавајући?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, кажите?

ОПТ.МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Да ли се сећате колико сам пута чистио своје оружје испред кухиње?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не сећам се, немојте ми ни замерити стварно, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Филицановићу?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите из Неготина?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, ја сам резервиста и даље, СУП-а Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према нашим подацима путна карта тамо и назад 1.800,00 динара?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Да, али само под једним условом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Уколико то није на штети оптужених, значи ако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То за сада плаћа буџет Републике Србије, а на кога ћемо касније то превалити, видећемо?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Па знате шта, ја овде не долазим због путних трошкова, чисто ето овако, ја сам грађанин ове земље, сматрам да сваки човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, не тражите путне трошкове?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок путне трошкове не тражи.

Даљих питања сведоку нема.

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Мого бих да примим путне трошкове, узео бих путне трошкове само у случају да ми гарантујете да то није на штети оптужених?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја кажем да се то привремено исплаћује на терет буџетских средстава суда, а касније шта ће бити не знам?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Е па уколико постоји теоретска могућност да то буде на њиховој штети, онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Постоји теоретска могућност?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Е онда не тражим трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Врло значајне теоретске могућности тог типа постоје?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Не тражим путне трошкове. Хоћу само још једном да Вам кажем, значи све ово што Вам кажем не причам Вам из чисте меморије, него Вам причам ето тако из неког магловитог, дубоког сећања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујемо?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Покушавам да нађем неке датуме, неке догађаје, да повежем ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ићи, хвала Вам?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: И ово што каже Милош, могуће је да је то било и у другој смени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Можете ићи, хвала лепо?

СВЕДОК МИЋО ФИЛИЦАНОВИЋ: Само да попијем мало воде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

Председник већа у 11:45 издаје

НАРЕДБУ

Претрес се прекида на 20 минута ради одмора.

Настављено у 12:15 након паузе ради одмора.

Позовите сведока Дошовића. Радољуб, да. Добар дан господине Дошовићу још једном?

Сведок РАДОЉУБ ДОШОВИЋ

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца је?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Радослав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радослав. Рођени сте 19?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: '55.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '55.године, где у?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Подујеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Подујеву, шта сте по занимању?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Дипломирани правник, сада адвокат тренутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дипломирани правник, адвокат, где у?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Куршумлији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Куршумлији?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете овде оптужене, погледајте ову двојицу људи на клупи?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете их?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обадвојицу?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Обадвојицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са њима нисте у некој завади?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да у сродству нисте?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Несродан, није у завади, упозорен, опоменут, те заклет читањем законског текста заклетве за сведока исказује:

Господине Дошовићу само, шта ми овде фали, фали ми Ваша адреса, ми смо Вас позвали преко ОУП-а у Куршумлији, али немам Вашу адресу. Где живите?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Куршумлија, Омладинска 34.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Надам се да нам то више неће требати али за сваки случај да имамо и то. Господине Дошовићу, према нашим подацима. Да само претходно прочитајте гласно текст заклетве за сведока, ту на пулту?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Заклињем се да ћу у свему што пред судом будем питан, говорити само истину, и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. господине Дошовићу дакле, према неким подацима са којима ми овде располажемо или боље рећи са којима располаже Тужилаштво за ратне злочине, па Вас је предложило да Вас саслушамо као сведока, произашло би да сте Ви '99.године, били начелник ОУП-а у Куршумлији?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то тачно?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да, тачно је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате због чега судимо овој двојници људи?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Знам из штампе и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нам Ви знате рећи о томе, да ли имате икаквих сазнања?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па знате шта, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за та дешавања, то је дакле лето '99.године, јун месец, изволите?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па знате шта, дуга је временска дистанца, скоро девет година, али по једном другом догађају мало ми остало у сећању то је други радни дан мој био у ОУП-у у Куршумлији после дужег одсуства и ангажовања на другим теренима, ја мислим 26.јуни да је то био тај дан, када сам, која дежурна служба ме обавестила да је на пункту Рударе, да је посебно ангажовање било јединице полиције и пункта и приоритет су нам биле патроле из седишта Секретаријата полицијске управе из Прокупља, и од тад је познато да је са Косова виши број изганика пролазило тим правцем, и саопштили су да су три лица затекли на безбедносном пункту, без путних исправа и да их приводе, да је старешина пункта, приводе их у полицијску станицу, односно у ОУП у Куршумлији. Времена се не сећам колико је то било у току дана, одмах на основу онаквих оних обавештења прелиминарних оних првих, без путних исправа, то је посао био за Одсек за странце и путне исправе, али уједно смо и, уједно дежурна служба је обавестила и Службу државне безбедности, садашње БИЕ. Чим су доведени са пункта, значи патрола их прокувачка зауставила, патрола из седишта ОУП-а је отишла за њих, преузела их и довела их до, мислим привела их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, до седиште ОУП-а до?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да, да, привела их је и почео је рад Службе државне безбедности, имали смо тачно једног припадника и у међувремену дошла су још двојица, да разговарају са њима. Можда је битан још један детаљ који сам касније утврдио али сматрам да је веродостојан, јер патрола која је била на пункту умало их је вратила назад. Међутим, кад су се они обраћали патроли или грађанима заиста то не знам, то је већ исчилало, повикао је неко од тих грађана, какав је то начин да нас малтретирају тамо на Косову а ви Шиптаре пустате овде, то је они што су прогањани са Косова, што одлазили, и бојећи се да не дође до неког жешћег

дуела или шта ја знам, они су одлучили да их приведу у ОУП Куршумлија. Из БИА-е разговарали су са њима, који је временски период заиста не знам, знам име овог једног који је био у Куршумлији и ту стално лоциран, он је као деаташован из Центра безбедности Ниш, Одсека Прокупља, Радовановић Радојко, знам радили су с њима разговарали су оно уобичајене ствари, заиста не знам тај део како је то текло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Након тога дошао је шеф одсека за странце и путне исправе из Прокупља, шеф одсека Зоран Станковић, преузео је комплетан случај, радио с њима, разговарао, мени оно што је остало у сећању, кажем по том другом радном дану, можда је мало интересантније то било, јер су то била три брата, тад нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све се то дешава у просторијама ОУП-а у Куршумлији?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да су то три брата у питању, да су имали неке бројеве око врата, мислим, како се то зове, ознаке оне, да од других докумената код себе нису имали, колико се сећам нису имали других докумената, да је писало с једне стране УЧК а друге број, број те значке оковратник, тог броја, њихову идентификацију, шта, не знам ни ја, то ми је овај из Службе државне безбедности то рекао, и рекао ми је, да ли они, или овај Станковић, да су они тражили да се врате на Косово. Да би једну групу неалбанског живља, да ли су били Роми или Срби, заиста и то не знам, да чекају на њих да их они пропрате и доведу до пункта Мердаре, до Мердара или до Рудара доле, то су њима испричали, значи мени је тај из Државне то рекао. Преузео их је након, колико су то радили са њима, ја заиста не знам, преузео их овај Зоран Станковић за путне исправе и странце, пошто је из делокруга његове то надлежности било, разговарао с њима, захтеве те је урадио како ли, и даљи ток заиста не знам. Мислим знам оно из штампе касније шта је било са решењима и тако, то је судија за прекршаје, приводела је патрола ОУП-а до судије за прекршаје, након тога до затвора прокупачог, то је оно што ја знам и оно што сам чуо о том случају. Кажем актуелизирано мало било после оних догађања кад су ископине извршене и тако а пре тога само по томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након тога, након тога, након што их се одведе у Прокупље, да ли икаквих Ви службених или неслужбених сазнања, контаката имате везано за њих тројицу?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате ни сазнања уопште?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Сазнања имам из штампе 2001. године када је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније из штампе?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него наредних дана?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Немам ја заиста касније никаквих, то је већ делокруг, шеф одсека је преузео доле ко је радио, како је радио, знам да 15 дана су, остало ми је у сећању да је 15 дана осуђени, да ли су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога то знате да су осуђени 15 дана?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Повратно, ми добијемо решење у предмету, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добили сте дакле решење?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да, да, ми то имамо у предмету, имамо комплетан предмет у ОУП-у, мислим да има и сад, ја сам од 01.01.2007. године сам у пензији, никад тај предмет нисам гледао заиста, јер после тога долазило је до других догађаја, 2001. године сам ја био на другим пословима у ОУП-у Блаце командир сам био, тако да никад нисам гледао те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже код истих је пронађено два путна листа издатих у Америци од стране Албанске амбасаде и то са фотографијама и у униформама УЧК. Значи два путна листа, нису то пасоши него?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Знам, за једнократни прелазак, тако се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Путни листови?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је и фотографија и овера и тако даље, да ли Вам то што говори, дакле два путна листа су нађена. Ви рекосте нема, никаквих докумената није било?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Пасоша мислим није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не пасоша него?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Ја за пасоше знам основ због привођења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су путни листови, ево на овом формату, на оваквом формату па је горе фотографија и текст, овера и тако даље?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Ја за пасоше знам да нису имали и то је био разлог, јер нису имали улазни печат колико се ја сећам и због тога су предати овом, шефу за странце и путне исправе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже као и две плочице са именима лица и бројем и ознаком УЧК, дакле али и именима, те плочице са једне стране УЧК са друге стране број, а имамо?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Ја Вам кажем ово што је мени колега из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Евиденцију, белешку да се на тим плочицама налазе и имена њихова?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Ја Вам кажем оно што је мени колега из БИЕ реко, не знам да ли сте ме разумели, он је долазио у међувремену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ово схватите само као подсећање, као подсећање?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Ја тога се не сећам заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Мени је колико се ја сећам да ми је реко број и УЧК да пише на тој плочици, с једне стране број а са друге стране УЧК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то место Рударе далеко од Куршумлије?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: 12 километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је 12 километара?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је ту Мердаре. Ми стално нешто мешамо Рударе, Мердаре?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Мердаре је од Рудара, до моста, надвожњака двадесетак, осамнаест километара отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је где је онај мост, надвожњак?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Е, то је Мердаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Мердаре?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да. И они да дођу до Мердара они су наводно погрешили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је иначе некад била, још раније и оној Југославији административна граница?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Јесте и сада је ту исто безбедносни пункт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са АП Косовом, јел тако?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да, и сада је, мост, надвожњак, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, онај надвожњак?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је Мердаре?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Рударе је дакле овамо неких осам километара.

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да, они су сишли ниже. Осамнаест, око осамнаест километара има до Рудара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Мердаре-Рударе, тај правац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мердаре-Рударе?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада на том, код тог надвожњака, дакле у Мердарима, да ли је ту била нека патрола, неки пункт?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Пункт званичан није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: А да ли је неко од наших радника био заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, званичан пункт није био?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Није, није. Рударе је био званичан пункт, е сад је Мердаре званичан после ових догађања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, то је јасно. Никаквих других сазнања из тог времена Ви немате о овом случају?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам само још, откуда знате ову двојицу овде оптужених?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па ја сам рођен у Подујеву, до '90. године сам живео у Подујеву, мислим да су они млађи људи доста од мене, као децу их знам, фудбал смо играли заједно, ја фудбал играм. Знам да и да су у служби били, али после тога сусретали се нисмо, нисмо имали прилике, на прославама Жандармерије, ја сам био начелник ОУП-а, у ствари ја сам био начелник једне полиције у Прокупљу и кад је била прослава дана Жандармерије, не знам који је то датум више, у Нишу сам их виђао, јер они су у Жандармерији радили тада и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жандармерија је организациона јединица при МУП-у Србије која постоји од уназад пет, шест година?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па тако, тад сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, мислим да негде од 2003., рецимо?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или тако некако?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Тад сам их видео на суђењу, тад сам их видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас питам из ког периода Ви то њих двојицу знате, да ли из Вашег Косовског периода из Подујева, док сте у Подујеву били или ово касније?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: И тада их знам и касније смо се подсетили, изгубио сам их из вида.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли негде радили заједно?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не, не, нисмо радили нигде заједно. Ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се сећам Поповић је радио у СУП-у у Приштини?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па да, ја сам у Куршумлији радио, Секретаријат Прокупље, Полицијска управа Прокупље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Мени остаје нејасно откуда се знате и уопште откад?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па као, они су млађи. Ја кажем живео сам до '90. године у Подујеву, и знам одакле су и знам где су им куће, мада сам их ја изгубио из вида, они су млађи од мене, не знам колико су година млађи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, дакле то из детињства?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Дал сте ме разумели?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, нисам схвати?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да, из детињства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменули сте Радовановића где је он сад?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: У пензији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где живи?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: У Куршумлији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да је обавештен РДБ тада?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јел се сећате ко је обавестио?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па не, али по сталности, мислим по неком неписаном правилу сви странци који се приводе обавештава се по аутоматизму, дежурна служба обавештава и Државну безбедност. Пошто је он ту с нама у истој згради, он је канцеларија му је, друга, трећа канцеларија од мене био у ОУП-у Куршумлија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта је то Вас да кажем определило, или због чега сте одлучили да обавестите РДБ о њиховом присуству, јер то тај аутоматизам или нешто још више или нешто друго?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па аутоматизам и дежурна служба је странци су у питању били, да обаве с њима разговор и они су то и чинили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сам разумео Ви нисте видели те плочице, него сте само?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чули од овога Радовановића да?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Од, Радовановић је, још двојица су била знате, али заиста не знам који су то, јел толко је догађања било мислим у то време, да долазили су из државне из Прокупља и из Ниша, а ко је био са њим заиста не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте задужили неког из Ваше службе, из Вашег ОУП-а да с њим обавља разговор, независно од РДБ-а.

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не, не, са њима је овај из Одсека за странце из Прокупља, Зоран Станковић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Док он није дошао да ли тај први разговор?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не, не, до тада нико није имао потребе да разговара са.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли Ви уопште њих видели тада?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па не сећам се заиста, нисам имао потребе да их видим, можда сам их у сали видео, али не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте о њима писали неки извештај?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не сећам се, уобичајено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Службени извештај?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Највероватније да јесте, ту мора да има нека белешка, депеша нека да су три лица приведена, да наредни дан, највероватније да је писана белешка нека, депеша, мора да је писано сигурно, сигурно, да сада смо ми писали из ОУП-а или Одсека за странце то не знам, а обичај је био да у тим случајевима Одсек за странце, овај, детаљну депешу пише о начину заустављања, о предузетим мерама, о казни, то мора да постоји негде, ја сам сигуран у то, сад где је шта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате да ли Вам је Радовановић помињао још неке ствари које су нађене код њих, осим тих плочица?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не сећам се заиста, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли Ви били на Косову?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У ратно време?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте те плочице о којима је причао Радовановић виђали код припадника ОВК?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте ли имали прилике да видите припаднике?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте ни њих?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Нисам ни то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је неко од тих Албанаца говорио српски, да ли знате, разумео и говорио Српски?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не могу да се сетим.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: На ком језику су и тај деташирани радник Државне безбедности и овај ваш како су се они споразумевали са тим Албанцима?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Верујте да могу да наслућујем, а поуздано не знам.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А шта наслућујете?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па да су нешто знали, да су можда нешто, неку реч, да су имали преводиоца касније, то би знао колега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се наставим на ово питање колеге Прелевића, до кад сте Ви били на челу ОУП-а у Куршумлији?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Ја сам почео 25.јуна то је други део, иначе сам '96.године постављен за начелника ОУП-а, до 01.01.'99., када сам упућен на другим пословима, 25.јуна '99., сам радио на послове начелника до 24.маја 2001.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 2001.године.

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте имали потребе да обезбеђујете неке тумаче за Албански језик да би Ваши радници ОУП-а Куршумлија могли да комуницирају са неким Шиптарима, са неким Албанцима или који не разумеју Српски језик? Па у том смислу подсећања ради на који начин је, да ли је било потребе за ангажовањем неког тумача да би се разговарало са овом тројицом?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Имали смо, судски тумач је имао у Куршумлији за Албански језик колико се ја сећам, али у овом случају заиста не знам да ли је ангажован неко као тумач или су они нешто најосновније ствари знали, да ли је неко, Државна безбедност или БИА ангажовала ко преводиоца, тумача, ја заиста не могу тога да се сетим.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А ко би то могао да нам каже?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па претпостављам да Зоран Станковић и овај оперативац Државне безбедности Радовановић сигурно, а од ових, ова двојица која су друга била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где он живи?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Он живи у Куршумлији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Куршумлији?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У пензији је кажете?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: У пензији је, оболео је мало, са видом има проблема али.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли знате где су та лица рођена, та три?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не, не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: На основу чега знате да су странци, Ви кажете странци, на основу чега знате да су они странци?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па знам, нису пасоше код себе имали и ови су ми рекли у непосредном контакту дежурна, обавештавамо нашли смо три човека, без путних исправа, Албанца, ја сам у оно време мислио да су Албанци, право да Вам кажем, нисам ни обраћао пажњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Албаније?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Албанци из Албаније?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Албанци са Косова или Албаније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па што би Албанци са Косова били странци '99.године за нас, то су наши држављани и наши грађани, јел тако?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Грађани Републике Србије, унутар наших граница?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да Вам кажем, Албанци у основи а највероватније друга држављанства јер код њих је обичај да доста њих има Албанци су, имају хрваткса држављанства, америчка, француска и шта ја знам која друга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да ли сте тада имали неку конкретну информацију на основу које извлачите закључак да су баш странци?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па чим су им потребни били пасоши претпостављао сам да су странци, мислим ја, верујте у то време толико нисам ни могло ни требао да размишљам толико о том случају, јер исто је то реко, странци смо ту, ови из Државне је ту, и заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него Ваша дежурна то су ти први контакти, прве информације?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Могуће, могуће да су ми рекли да се, ја кажем по сећању сигурно су рекли да су странци па из тих разлога је узимат тај поступак који је рађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви сте рекли разлог хапшења да немају пасоше, то сте данас рекли?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да немају улазни пасош, немају улазни печат, немају пасош а странци су.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А да су имали личне карте да ли би их задржали из Призрена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад то.

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Претпостављам да не би, зашто.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Па није толико хипотетичко, он не зна на основу чега су они странци, ја питам, да су имали личне карте из Призрена да ли би били задржани?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па не би, зашто.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Не би били задржани?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Зашто, враћени назад, или не враћени, рекло би им се можда претпостављам, опет сад то је ствар.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А зашто их Ви дајете ОУП-у Прокупље?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не дајемо их него је Одсек за странце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао, рекао је сведок?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Одсек за странце, шеф одсека Зоран Станковић је био оперативац за странце и путне исправе, он их је преузео, ако подели посао унутар Секретаријата, он је писао све и остало и тако.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. У том периоду ко је радио осумљичене, да кажем радио, ко је обављао разговоре осумљичене за ратне злочине, тероризам, учешће у страној војсци и тако даље, за та кривична дела, јел то радио Ресор државне безбедности, Ресор јавне безбедности, ко је тада?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Државна.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Државне?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Државна безбедност, да, у свим случајевима су они обавештавани, оно где смо имали додирних тачака око тог тероризма, око, дакле подела посла је била у оквиру секретаријата.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Овом Вашем из Државне безбедности да кажем, деташираном, ко је претпостављени?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Шеф одсека у Прокупљу. Одсек је у Прокупљу а он је деташиран у Куршумлији, а одељење у Нишу.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А ко је Вама претпостављени?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Мени је начелник СУП-а у Прокупљу, сад полицијске управе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: У то време Милован Вучићевић је био.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли Ви њега о овоме обавештавате, депешом, неким писменим трагом, на то мислим?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па тад, у то време требало би да обавештавамо, међутим ствар је процене да ли ћемо обавестити одмах, касније, али тих случајева је био уобичајено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли потребе за тим ако је његов шеф одсека за странце већ ту и узима,?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Нема потребе, то је случај, знате шта, ми смо у обавези били дежуруну службу да обавестимо у СУП Прокупље. Дежурна служба је по тој нашој хијерархији потчињена директно начелнику и она сад цени, шта је за начелника важно да мора да се обавести, шта је за начелника полиције и остало, ја сад, можда сам звао можда нисам, мислим да нисам, не знам, заиста не могу да се изјасним око тога.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви обавештени кроз некакве интерно информисање у оквиру МУП-а рецимо, оних дневника који се, дневника догађаја или како се то зове, да ли сте обавештени да ли је ОУП Прокупље обавестио Београд МУП о томе?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: То ја не знам, јер ја сам потчињен, ОУП је потчињен дежурној служби, начелнику секретаријата, шефу одсека за странце по питању странаца и начелнику одељења полиције по питању полиције и тако.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Једно врло конкретно питање. Да ли Ви знате, Ви сте рекли они су, разлог хапшења је немају пасоше, а да ли Ви уопште знате разлог њиховог доласка у Србију?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не знам, ја сам тада мислио, одакле ми то, заист не знам, да су они погрешили пут.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро, добро, то је, они су, то је последица погрешили пут, али зашто су они уопште кренули у том правцу?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не знам, не знам.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су они пратили нека лица из Призрена, неке Роме?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: То ја не знам.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро.

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: То ја не знам, а знам ову причу, кажем Вам то ми је неко рекао, сад мислим, не могу да се изјасним да ли ми је то рекао Станковић, ово мало пре што сам навео, да су они тражили да их пусте јер наводно од њиховог појављивања тамо на том месту, време чини своје, верујте да би неки Срби или Роми требало да буду пуштени односно да пређу овамо на овај део, ту причу одакле ми је, кажем Вам не могу извор, не знам, једноставно не могу да се сетим, то је тад у то време, јер нисмо придавали важност толико томе док се није десило ово што се десило.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Следеће питање. Да ли када су завршили разговор ови из ДБ-а са њима, јесу ли они предали одељењу за странце или су они вратили вама те људе па сте их ви предали одељењу за странце ОУП-а Прокупље?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Тај представник одељења за странце је дошо у Куршумлију и њихов контакт је успостављен, значи они одлазе код колеге тамо,

државне, шта ја знам, сад њихов је договор био, једноставно можда су они рекли, јер нас више није интересовало, јер то они знају заиста, ја, наш више не интересује, не треба, нек иде поступку за прекршајне пријаве и остало.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Зашто се лица дају оделењу за странце, да ли је то ради депортације или ради неких других ствари?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Предузимања мера за нелегалан улазак, прекршајну одговорност стоји, колико се ја сећам.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро, прекршајна одговорност?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли можете да нам објасните технологију поступања да су ови из Државне безбедности утврдили да се ради о терористима, овим што су чинили рецимо ова дела, што су они орбађивали, значи тероризам, ратни злочини, учешће у иностраној војсци и тако даље. Да ли би их они предали оделењу за странце?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не, не, они би узели и радили нормално, то је приоритет приоритета, ако су у питању тероризам. Ја претпостављам да они нису имали више потребе да их задржавају и предали су их овом за странце.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви давали раније исказ у полицији?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Везано за ово?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Не.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Никад?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Никад до сада на овај случај, нико ме ништа није питао, мој први пут да сам у суду овде.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Ви кажете то је био други дан Вашег рада?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Да, по томе и делимично нека сећања.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ајмо од тог првог дана па наредних рецимо неколико месеци или годину дана, да ли је било ратних дејстава у ОУП-у Куршумлија, значи од 25., да кренемо?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Овако, мислим инцидената је било, инцидената је било.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја говорим сукоби рецимо УЧК, војске и полиције и тако даље?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па не знам како могу да их, отворених дејстава у већем обиму није било а пушкарања је било, има о томе извештаји и 21. новембра те године погинуло је три полицајца на самој административној линији једних можда 200, 300 метара на противтенковску мину су наишла, три полицајца су погинули, пет тешко повређени. А било је и, али има у евиденцији те '99., 2000. године, имали смо и цивилних жртава, четири, пет грађана из Куршумлије је страдало, не знајући да је административна линија, пљачке са друге стране Албанаца, упади.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: То су углавном пљачке, шумске крађе и тако даље?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: И убиства, имали смо три, четири мислим цивила.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро, ја говорим на УЧК и на припаднике, значи сукоби?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу да су се изводила борбена дејства, да су се сукобљавали припадници полиције са припадницима УЧК?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Дал су били УЧК или како су прошли, било је, размена ватре је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, било је размене ватре?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Размене ватре је било, на Тачевцу, на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Дабиновцу и тамо тим местима где сам упознат.

АДВ.БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени? Да ли Ви имате још нешто да нам кажете господине Дошовићу.

Питања сведоку нема.

Сведок нема ништа више да изјави.

Тражите ли трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Па тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Куршумлија-Београд, и назад 2.000,00 динара, јел довољно?

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Толико отприлике, није битно уопште то сад, ако могу то што могу да помогне, ако сам помого нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок тражи путне трошкове те му се исти у износу од 2.000,00 динара и ДОСУЂУЈУ привремено на терет буџетских средстава суда.

Хвала господине Дошовићу, можете ићи.

СВЕДОК РАДОЉУБ ДОШОВИЋ: Један предмет ми је данас мање, колега адвокат. Довиђења, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

Ми смо планирали сутра да наставимо да радимо, распоред сте добили, тако је, тако да Улемека за сутра нема, али очекујемо да нам се појаве овај Борисављевић и Стевановић, уредно су позвани тако да, да бисмо сутра. О Делићу још нисмо одлучили да ли уопште да га позивамо и саслушавамо.

Председник већа издаје

Н А Р Е Д Б У

Претрес се прекида а наставиће се:

-10.06.2008.године са почетком у 09:30 часова.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА